

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

octombrie 2012

Curierul Adventist

Momente cruciale din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

William Miller

James White

Ellen White

Joseph Bates

John Andrews

Uriah Smith

8

3 Editorial

Iosif Diaconu

De ziua noastră

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendar al evenimentelor din lunile noiembrie și decembrie 2012

8 Principal

Beniamin Roșca

Momente cruciale din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

12

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Piatra-Neamț
- Emiratele Arabe Unite

12 Spiritual

Vasile Burleanu

Purtătorii luminii

14 Istorie adventistă

Gabriel Ișvan

Rolul Bibliei în dezvoltarea Bisericii Adventiste

19

16 Tineret

Daniel Chirileanu

De la „O inimă nouă” la „ALTceva”

19 Special

Biserica Adventistă din Europa – profil, misiune și identitate

22 Misiune

Carolyn Stuyvesant

Călătorie în tundră

26 Dosar biblic

Florin Lăiu

Reabilitarea lui Ezechia (II)

31

28 Întrebări și răspunsuri

Allan R. Handysides

Peter N. Landless

Vegetarianismul și carența de B12

29 Poezia speranței

Ion Buciuman

Dănuț Alexandru Jercan

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Ce lipsește?

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

„Cereți de la Domnul ploaie!”

Anul LXXXIX, octombrie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Imagine copertă: Biserica din Battle Creek

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

De ziua noastră

Luna aceasta se împlinesc 168 de ani de când biserica noastră s-a ivit pe firmamentul istoriei. Anul acesta, data de 22 octombrie este într-o luni. Este o zi care ne privește pe fiecare dintre noi, pe toți cei care ne numim adventiști de ziua a șaptea.

Ce ar trebui să facem de ziua noastră? Trebuie să marcăm cumva momentul acesta? Da, există câteva lucruri pe care orice adventist care își iubește credința ar trebui să le facă în această zi. Iată mai jos câteva sugestii:

De ziua noastră, roagă-te! Cu trupul și inima curată, mergi astăzi la Domnul Isus, care mijlocește pentru tine, și discută profund cu El! Cere-I să-ți dea o lumină înnoitoare cu privire la evenimentul solemn pe care îl desfășoară! Roagă-L să Se ocupe personal de destinul tău veșnic și imploră-L să te binecuvânteze cu ploaia târzie! De ziua noastră, roagă-te!

De ziua noastră, studiază! După ce, în rugă, ai primit arvuna mântuirii, apropie-te de Cuvânt și prețuiește-l! Studiază azi profețiile noastre dragi! În special, aprofundează profeția din Daniel, capitoul 8! Întărește-ți astfel mintea cu cele mai curate și mai adânci motive ale credinței! Aceste adevăruri l-au făcut pe Daniel să tremure datorită solemnității lor. Dar el nu le-a cunoscut întru totul, pentru că au fost păstrate pentru tine. De ziua noastră, studiază!

De ziua noastră, împacă-te! Se mai întâmplă ca între noi să fie neînțelegeri. Unele sunt vechi. Du-te, de ziua noastră, la fratele tău și spune-i că îl ierți, dacă ți-a greșit! Sau, dacă i-ai greșit, du-te și cere-ți iertare! Mari binecuvântări se află în aceste gesturi. Nu lăsa orgoliul să îți știrbească bucuria de a fi adventist și nu lăsa ranchiuna să te stăpânească! De ziua noastră, împacă-te!

De ziua noastră, caută părțasia! Ar fi frumos, de ziua noastră, să aduni o grupă de frați la tine acasă. Cântați-I cu toată puterea Domnului și aduceți-I mulțumiri pentru modul în care Și-a condus poporul de-a lungul istoriei! Vorbiți despre pionieri, despre sanctuar, vorbiți cu pasiune despre Mântuitorul! Nu lăsați ca discuțiile comune să vă ocupe timpul! Conștientizați marele privilegiu pe care îl aveți

de a face parte din poporul lui Dumnezeu! Bine ar fi dacă s-ar servi, cu această ocazie, un platou cu mere sau câteva gogoși făcute cu priecpere. De ziua noastră, caută părțasia!

De ziua noastră, mărturisește! Bucuria nu se poate închide. Bucuria se transmite, se mărturisește. Dacă, într-adevăr, ești bucurios și fericit fiindcă ți-a fost descoperit adevărul pentru timpul acesta, atunci mărturisește-l! Spune un cuvânt de îmbărbătare, fă un act de binefacere sau oferă un exemplar al cărții *Tragedia veacurilor*! Nu ține numai pentru tine! Descoperă și altora adevărul prezent, ca să aibă și ei speranță! De ziua noastră, mărturisește!

De ziua noastră, așteaptă-L! Suntem plini de recunoștință pentru tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi în trecut. Acest Dumnezeu, care ne-a fost alături de-a lungul istoriei, ne pune înaintea și o speranță vie, puternică. Pregătește-te să Îl întâmpini! Deschide-ți inima și arată-I că ești gata să Îl primești! Stăruie asupra făgăduințelor care vorbesc despre „un cer nou și un pământ nou”, în care nu va mai fi „nici tânguire, nici țipăt, nici durere”! De ziua noastră, așteaptă-L!

Orice adventist ar trebui să știe de ce este adventist, și nu altceva. Mai mult, orice adventist ar trebui să găsească o desfătare sfântă în statutul de membru al acestei biserici. Din păcate, lipsa de consistență spirituală, dezamăgirile administrative și ambițiile nesfînțite îi țin pe mulți departe de o experiență deplină în acest sens.

Totuși, acum când ne amintim de noi și de trecutul nostru, să ne aducem aminte și de destinul pe care-l avem și de faptul că suntem chemați de un Dumnezeu biruitor, care are în mâini finalul istoriei. MARANATA! ■

Iosif Diaconu este redactor la revista CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

ADRA România a câștigat finanțarea programului de granturi Raiffeisen Comunități

ADRA România a ocupat primul loc în competiția privind obținerea unei finanțări în cadrul programului de granturi Raiffeisen Comunități, ediția 2012. „Am avut o concurență serioasă, peste 200 de proiecte, însă Dumnezeu ne-a ajutat să obținem locul I și să câștigăm această finanțare. Mulțumim, ca echipă, dar și în numele copiilor care vor beneficia de acest proiect, celor care s-au implicat personal, prin vot direct, dar și celor care ne-au promovat și ne-au recomandat mai departe”, a declarat Sorin Goleanu, director executiv ADRA România.

Grantul obținut va asigura finanțarea necesară proiectului „Vreau la școală” timp de trei luni, pentru 50 din cei peste 250 de copii incluși în proiect la nivel național. „Cu toate acestea”, a continuat Goleanu, „deși, din anumite puncte de vedere sau privind din

exterior, situația este una care arată un succes deplin, proiectul nostru câștigând detașat cu peste 300 de voturi, personal sunt dezamăgit. Poate sună puțin ciudat în acest context, însă cred că, în loc de 1 604 voturi, am fi putut obține cel puțin 5 000 de voturi, prin prisma potențialului pe care îl are rețeaua noastră de susținători. Sper ca, la competiția de anul viitor să reușim să conștientizăm mai bine susținătorii că, dincolo de susținerea financiară, regulată sau ocazională (pe care o apreciem), uneori, printr-un simplu vot

poți oferi șansa unei alte entități, în cazul de față Raiffeisen Bank, să intre alături de tine într-un proiect social de impact.”

Programul de granturi Raiffeisen Comunități, aflat la cea de-a doua ediție, este primul de acest gen de pe piața bancară românească și reprezintă un concurs online de proiecte de responsabilitate socială, de dimensiuni mici sau mijlocii, derulate de organizații neguvernamentale, școli sau spitale în localitățile în care Raiffeisen Bank își desfășoară activitatea. Scopul principal al programului este de a încuraja organizațiile și instituțiile din România să dezvolte și să implementeze programe de responsabilitate socială în beneficiul comunității, programe care să ducă la îmbunătățirea nivelului de trai din România.

*Preluare din Info Adventist
nr. 600/21 septembrie 2012*

Prezență adventistă la Colocviul de teologie dogmatică ortodoxă

În perioada 4-6 septembrie 2012, la Universitatea „Ovidius” din Constanța a avut loc al IV-lea Colocviu național de teologie dogmatică ortodoxă. Colocviul are loc din doi în doi ani și reunește teologi universitari, dar și doctori în teologie, care predau specialitatea teologie dogmatică ortodoxă la catedrele facultăților de teologie ale Bisericii Ortodoxe Române din întreaga țară.

Tema acestei sesiuni științifice a fost: *Constituția sacramentală a bisericii. Treizeci de ani de la lansarea docu-*

mentului „Botez, euharistie, slujire” de la Lima, Peru (1982-2012), sesiunea fiind prezidată de prof. univ. dr. ÎPS Teodosie, arhiepiscop de Tomis și prorector al universității.

Noutatea evenimentului constă și în faptul că invitatul special al acestei sesiuni științifice a fost pastorul conf. univ. dr. Iacob Coman, care a fost rugat să prezinte rezultatele sale științifice cu privire la cele trei sacramente: botez, Sfânta Cină și slujirea pastorală/preoțească. Pe parcursul celor două zile cât a putut fi prezent, pastorul Iacob

Coman a avut ocazia să prezinte cercetarea sa științifică pe tema sacramentelor, precum și posibilitatea de a evidenția anumite nuanțe de crez ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea despre care se știa mai puțin.

Concluziile fiecărei secțiuni vor fi publicate ulterior, precum și volumul întrunind toate studiile care au fost prezentate cu ocazia acestei reuniuni.

*Preluare din Info Adventist
nr. 600/21 septembrie 2012*

Inaugurare la biserica adventistă de ziua a șaptea din Covasna

Data de 8 septembrie va rămâne o amintire plăcută pentru comunitatea adventistă din Covasna. După ani de efort, a avut loc inaugurarea bisericii.

Din 1995, evanghelistul Mán János și-a desfășurat activitatea în această zonă, urmat mai târziu de Szász Károly, Miclea Mircea și Ferencz Sámuel.

Pastorii care au slujit au fost: Szőcs Árpád, Szabó József, Ferencz Zörgel, József Attila, Tajti János, Bíró András, Emilian Niculescu și Vajda Csaba.

La serviciul divin de inaugurare a luat parte și Jeszenovics Róbert, consilierul personal al primarului, alături de membrii comitetului Conferinței Transilvania de Sud: Lucian Cristescu, Szász Ernő, Horea Tămășan, Eduard Cristea și Szász Géza și, desigur, de membrii bisericilor adventiste din zonă, care au fost legați

sufletește de grupa adventistă din Covasna.

Dintre pastorii care au slujit comunitatea în trecut, au fost prezenți Tajti János și Bíró András. Cei care nu au putut veni și-au transmis urările prin scris. Pe lângă slujirea localnicilor, serviciul divin a fost îmbogățit de cântecele corurilor din Sfântu Gheor-

ghe și Ojdula. După-amiază, atmosfera festivă a continuat, iar cei prezenți au avut ocazia ca, în aceste momente de nostalgie, să adreseze un cuvânt auditoriului.

Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru ajutorul dat până în prezent!

*Preluare din Info Adventist
nr. 599/14 septembrie 2012*

Tabăra pentru femei singure – o experiență reușită

În atmosfera idilică a munților, la Moeciu, județul Brașov, a avut loc, în perioada 27 august – 2 septembrie, Tabăra pentru femei singure, intitulată „Unu este un număr întreg”.

Aflată la cea de-a treia ediție, tabăra a reunit femei singure cu vârste

cuprinse între 40 și 84 de ani, iar activitățile au fost pe gustul tuturor.

Rămân de neuitat momentele de rugăciune în lanț, când fiecare a putut să rostească o laudă, o mulțumire sau o cerere, culmile cucerite cu trudă și cu ajutor, dar mai ales gândul că suntem

fiice ale Împăratului universului, care are privirea îndreptată asupra fiecăreia dintre noi ca și cum nu ar mai fi nicio altă persoană pe pământ. A Lui să fie lauda!

*Preluare din Info Adventist
nr. 599/14 septembrie 2012*

Secularism și libertate religioasă – tema noii ediții a Fides et Libertas

Asociația „Conștiință și Libertate” a lansat cel de-al doilea volum al jurnalului *Fides et Libertas*, publicația anuală a International Religious Liberty Association (IRLA). Lansarea acestui volum, care a avut ca temă secularismul și libertatea religioasă, s-a desfășurat în incinta Institutului Teologic Adventist de la Cernica, gazda evenimentului fiind președintele Asociației „Conștiință și Libertate” – Nelu Burcea.

Fides et Libertas reprezintă o colecție a celor mai importante poziții în domeniul libertății religioase aparținând unor experți internaționali de la cele mai mari universități din lume. Începând cu 2011, a fost tradusă și în limba română, cu sprijinul Asociației „Conștiință și Libertate”.

„Libertatea religioasă este dreptul de a crede, dreptul de a îmbrățișa orice religie dorești. Apreciez acest volum și doresc să-și atingă obiectivul de a fi un instrument pentru promovarea libertății religioase”, a declarat, în deschiderea evenimentului, dr. John Graz, secretar general al IRLA.

Alianța Evanghelică din România a fost reprezentată, la lansarea celui

de-al doilea volum al jurnalului *Fides et Libertas*, de președintele ei, Virgil Achihei. Acesta a declarat că, „în problema libertății religioase, suntem datori să luptăm nu doar pentru noi, ci trebuie să ne rugăm și pentru cei care suferă din cauza libertății religioase în alte zone ale lumii.”

Privind problema libertății religioase în plan general, Mircea Toma, președintele ActiveWatch, o organizație din domeniul drepturilor omului care militează pentru comunicare liberă în interes public, a adus în discuție și intoleranța scăzută față de grupurile vulnerabile, precum romii sau persoanele cu dizabilități.

Mihaela Miroiu, profesor la Școala Națională de Studii Politice și Administrative (SNSPA), a făcut o analiză a volumului, declarând că „în țară nu avem lucrări contemporane în care persoana care abordează problema libertății religioase să fie foarte bine pregătită teologic, politologic, filosofic și să aibă și o cultură sociologică, cum este cazul autorilor acestui volum”.

Finalul i-a aparținut președintelui Asociației „Conștiință și Libertate”, Nelu Burcea, care a ținut să-I mulțumească în mod special lui Dumnezeu pentru libertatea religioasă din România. „Cred că, fără Dumnezeu, libertatea religioasă n-ar avea sens, iar noi nu am fi putut fi aici.”

*Preluare din Info Adventist
nr. 598/7 septembrie 2012*

■ BISERICA MONDIALĂ

Ca în zilele apostolilor: 5 000 de persoane botezate într-o singură zi

O campanie de evanghelizare desfășurată recent în Papua Noua Guinee s-a finalizat cu botezarea a 5 000 de persoane într-o singură zi.

În ultima seară de prelegeri, numărul participanților a depășit 100 000 de persoane. Evanghelizarea a avut loc în capitala acestui stat, Port Moresby, un oraș ce numără aproximativ 200 000

de locuitori. Programul s-a ținut pe stadionul de fotbal din oraș, care s-a dovedit neîncăpător pentru această ocazie. Datorită sistemului de amplificare, mulți oameni au avut posibilitatea să asculte din parcuri sau din mașini.

Predicatorul a fost John Carter, un evanghelist cu o experiență de peste 50 de ani. Niciodată însă nu a avut o asemenea participare la o evanghelizare.

La botez, au participat 50 de pastori, fiecare botezând câte 100 de persoane. După ceremonia de botez, care a durat șase ore, alte 3 000 de persoane și-au exprimat dorința de a încheia legământ cu Dumnezeu.

În Sabatul din 18 august, noii membri au fost primiți în biserică și li s-a înmănat certificatul de botez. Cu

această ocazie, bisericile adventiste din Port Moresby s-au dovedit neîncăpătoare pentru noul aflux de membri.

Papua Noua Guinee este o țară aflată în sudul Oceanului Pacific și în nord-estul Australiei. Are o populație de peste 6 milioane de locuitori, dintre care 10% se declară adventiști de ziua a șaptea.

Preluare din ANN/www.news.adventist.org

Biserica Adventistă a desemnat un comitet pentru studiul teologiei hirotonirii

Pe 18 septembrie 2012, responsabilii Bisericii Adventiste au hotărât stabilirea unui comitet de studiere a teologiei hirotonirii, care să redacteze un raport până la Consiliul Anual al Conferinței Generale din 2014, când se poate lua decizia de punere a acestui subiect pe lista de discuție de la Sesiunea Conferinței Generale din 2015.

„Ne dorim un proces de studiu deschis”, a spus Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Vrem să auzim ceea ce Dumnezeu și Duhul Sfânt vor să ne spună prin studiul Bibliei, al Spiritului Profetic și prin rugăciune.” Comitetul va fi compus din persoane care vor

reprezenta diferite zone ale lumii și diverse grupe de vârste. Vor lua parte la studiu femei, bărbați, studenți, teologi și profesori. Comitetul va fi constituit din 102 persoane, dintre care cel puțin 24 vor fi femei.

Comitetul de studiere a teologiei hirotonirii este organizat în contextul unor decizii luate în mod independent de trei uniuni. Uniunea Pacificului și Uniunea Columbia din Statele Unite, precum și Uniunea Germană de Nord au votat de curând hirotonirea femeilor ca pastori. Liderii bisericii mondiale au cerut acestor uniuni să nu pună în aplicare prevederea, ci să aștepte rezultatul studiilor.

„Sunt două subiecte care vor fi abordate”, a spus Artur Stele, directorul Institutului de Cercetări Biblice. „Se va studia teologia hirotonirii – ce este și ce nu este hirotonirea – și se vor stabili implicațiile acestui subiect pentru practica bisericii, cu referire specială la hirotonirea femeilor.”

Prin rugăciune continuă, studiul Bibliei, studiul Spiritului Profetic și discuții serioase asupra subiectului, comitetul de studiere a teologiei hirotonirii trebuie să se concentreze asupra soluțiilor care susțin mesajul, misiunea și unitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Preluare din ANN/www.news.adventist.org

Proiect special de tineret pentru anul 2013

Departamentul Tineret al Conferinței Generale a desemnat Sabatul din 16 martie 2013 zi de slujire a comunității de către tinerii adventiști. Acest Sabat este prima zi din Săptămâna de rugăciune a tineretului de anul viitor. Atunci, tinerii sunt chemați nu doar să

stea în biserică și să asculte predici, ci să iasă între oameni pentru a fi ei înșiși o predică.

„Cum ar fi dacă tinerii noștri ar ieși din biserică și ar fi mâinile și picioarele lui Isus?”, a spus Gilbert Cangy, directorul Departamentului Tineret al Bise-

ricii Adventiste la nivel mondial. Ideea vine din parabola bunului samaritean. „Doi oameni religioși nu s-au oprit pentru a ajuta o persoană bătută și în nevoie. Esența religiei și a creștinismului este împlinirea nevoilor oamenilor la bătuți ai acestei lumi”, a spus Cangy.

Conducătorii bisericii estimează existența a aproape 8 milioane de membri adventiști cu vârsta sub 30 de ani din totalul de 17 milioane. Cangy a spus că are de gând să facă din eveniment o rampă de lansare pentru viitoa-

re inițiative prin care să creeze o legătură între tineri și biserica mondială.

Site-ul Departamentului Tineret va oferi în curând sugestii pentru proiecte de slujire ce pot fi desfășurate pe 16 martie. Gilbert Cangy a spus că se aș-

teaptă ca liderii din bisericile locale și tinerii să adapteze și să îmbunătățească ideile. Pentru mai multe informații, vizitați site-ul **gcyouthministries.org**.

*Preluare din Info Adventist
nr. 599/14 septembrie 2012*

ADRA oferă îngrijire și informații viitoarelor mame din Platoul Tibetan din China

ADRA ajută la îmbunătățirea sănătății prenatale și infantile în Platoul Tibetan din vestul Chinei prin pregătirea de lucrători medicali voluntari.

ADRA a introdus programul Community Health Worker (lucrător medical comunitar) în prefectura Zadow în urmă cu trei ani, iar oficialii agenției spun că au observat că femeile însărcinate sunt mai deschise față de examinările medicale.

Asistența medicală în Platoul Tibetan este limitată. Majoritatea sătenilor sunt nomazi, crescători de iaci și locuiesc în case cu o singură cameră, într-o regiune în care temperaturile coboară iarna sub 0°C. Din mai până în august, mulți sunt în munți, acolo unde iaci pot paște.

Lucrătorii medicali comunitari, în mare parte femei voluntare, sunt in-

struiți în permanență, vizitându-le lunar pe viitoarele mame.

Oficiali ai ADRA China au spus că intenționează ca, în următorii 5 ani, să tripleze numărul femeilor și nou-născuților care primesc asistență medicală. ADRA este prezentă în regiune din 2004.

*Preluare din Info Adventist
nr. 600/21 septembrie 2012*

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNILE NOIEMBRIE ȘI DECEMBRIE 2012

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
4 noiembrie	Orășelul copiilor	Timișoara	AMiCUS/pastorii din Timișoara
11-16 noiembrie	Campanie de colportaj în cadrul proiectului „Misiune în marile orașe”	Craiova, jud. Dolj	Sinziana Constantin, coordonator colportori, Conferința Oltenia
14-16 noiembrie	Tabără de instruire „Discursul public”	Porumbacu de Sus, jud. Sibiu	Florian Ristea, director, Departamentul SSLP, Conferința Oltenia
16-17 noiembrie	Convenție a companiilor din Conferința Transilvania de Sud	Stupini	Szász Géza, director, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Sud
17 noiembrie	Inaugurarea noului sediu al Editurii Viață și Sănătate	Pantelimon, jud. Ilfov	Iacob Pop, director, Editura Viață și Sănătate
18 noiembrie	Comitetul de Buget al Uniunii	București	Uniunea de Conferințe
21 noiembrie	Ziua Porților Deschise la Editura Viață și Sănătate	Eveniment național	Editura Viață și Sănătate
22-24 noiembrie	Congresul AMiCUS	Stupini	Daniel Chirileanu, director, Departamentul Tineret, Uniunea de Conferințe
24 noiembrie	Sabatul familiilor tinere	Arad „Salem”	Teofil Brânzan, responsabil, Departamentul Familie, Conferința Banat
7-15 decembrie	Săptămâna de rugăciune	Eveniment național	Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Momente cruciale

din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Era în august 1831, când autodidactul în cercetarea profețiilor biblice William Miller (1782-1849) i-a promis lui Dumnezeu că, dacă va primi invitația de a-și împărtăși descoperirile care priveau „vremea sfârșitului” (vezi Daniel 10:14 și 12:4,9), îi va da curs. Mai târziu, i s-au asociat în predicarea iminenței celei de-a doua veniri Josiah Litch (1809-1886), pastor metodist episcopalian, și Joshua Himes (1805-1895), un geniu organizatoric, și mulți alții care, împreună, au dat naștere mișcării adventiste millerite din Statele Unite. Cum perioada dintre primăvara lui 1843 și cea a lui 1844, propusă ca timp al revenirii lui Isus, a trecut, interpretarea dată de Samuel Snow, care stabilea că 22 octombrie era în acel an Ziua cea mare a Ispășirii, a fost desemnată „marea zi”. Ea a devenit însă ziua mării dezamăgiri. Isus nu a venit.

Sanctuarul, sau ce s-a întâmplat la 22 octombrie 1844

În revista *Voice of Truth* din 7 noiembrie 1844, Joseph Marsh, un alt asociat a lui Miller, scria: „Nu putem totuși admite că Marele nostru Preot nu a împlinit în această zi ceea ce sistemul ceremonial ne îndreptățește să credem că urma să facă. Noi credem că El a împlinit tipul (simbolul).” În aprilie 1845, Hiram Edson, O. R. L. Crosier și H. Hahn publicau, în *The Day Down*, concluzia la care ajunseseră în urma studierii capitolelor 8 și 9 din Epistola către evrei: Isus Hristos Și-a început lucrarea de Mare-Preot în sanctuarul din ceruri la 22 octombrie 1844.

Sabatul

În primăvara lui 1844, o baptistă de ziua a șaptea l-a convins pe Frederick Wheeler, un predicator laic, că Sabatul biblic este adevărata zi de odihnă. Împreună cu pastorul lor, mai mulți membri au format prima comunitate de păzitori ai Sabatului printre milleriți. Au urmat Joseph Bates, în mai 1845, apoi J. N. Andrews și, mai târziu, James White și Ellen Harmon. În cursul

anului 1846, cele două descoperiri doctrinare amintite s-au unit în convingerile unora dintre ei, cum ar fi J. Bates și H. Edson.

Darul Spiritului Profetic

În decembrie 1844, Ellen Harmon, o tânără de 17 ani, fiind la o întâlnire de rugăciune împreună cu patru prietene adventiste, a avut o primă viziune încurajatoare pentru grupul celor care fuseseră dezamăgiți, dar care credeau cu statornicie că experiența așteptării lor nu fusese un fals. În viziune a văzut o cărare îngustă, care ducea până la Noul Ierusalim, cărare de pe care mulți continuau să cadă. Alții însă, încrezători, au ajuns la țintă. Această viziune a fost urmată de altele prin care Dumnezeu a îndrumat mișcarea adventiștilor păzitori ai Sabatului. Aceștia au considerat viziunile primite de Ellen Harmon ca fiind împlinirea celei de-a treia caracteristici a rămășiței – prezența darului profetic, așa cum este el specificat în Apocalipsa 12:17 și explicat în Apocalipsa 19:10.

Organizarea Mișcării Adventiste de Ziua a Șaptea

După excluderea din bisericile unde fuseseră membri, în vara lui 1844, milleriții aveau oroare de orice formă de organizare a bisericii, considerând-o Babilon. Dar dificultățile de a finanța predicarea și tipărirea noilor lor convingeri i-au determinat să treacă peste acest munte emoțional. Astfel, după ce, în 1853, a fost organizată prima Școală de Sabat, în 1854 a avut loc prima adunare în corturi, în 1859 a fost adoptat sistemul dăruirii sistematice, iar în 1860 s-a ajuns la un consens pentru înființarea asociației Advent Review Publishing astfel încât să poată deține legal proprietăți. La 1 octombrie 1860, a fost adoptat numele „adventiști de ziua a șaptea”. Următorul pas a fost făcut în 1861, când au fost organizate primele biserici locale și prima conferință (federație) de biserici. Între 20 și 22 mai 1863, cele șase conferințe înființate până

Prima biserică adventistă – 1855

atunci s-au unit într-o Conferință Generală. Luând proporții mondiale, în 1913 s-au mai adăugat structurii inițiale a bisericii *diviziunile* Conferinței Generale, după ce, în 1894, a fost organizată în Australia prima uniune de conferințe.

Publicațiile

Încă din mișcarea millerită, principalul vehicul de transmitere a adevărurilor mântuitoare descoperite l-au constituit materialele tipărite. După prima publicație, *A Word to the Little Flock*, editată de soții White și de J. Bates ca urmare a unei viziuni, a apărut, în august 1847, *Present Truth*, prima noastră revistă. A urmat *Adventist Review*, care a rămas până astăzi, sub diferite denumiri, publicația oficială a bisericii.

Edituri și tipografii răspândite în toată lumea au adus la cunoștința a milioane de oameni adevărul prezent. În 1874, *The Signs of the Times* a început să fie retipărit (după apariția lui în 1840) pentru publicul neadventist. În 1875, s-a înființat editura Pacific Press Publishing Association. Noile mijloace de comunicare – radioul și televiziunea – au fost și ele folosite în același scop. În 1942 s-a inaugurat Radio Voice of Prophecy, în 1950 a luat ființă rețeaua de televiziune Faith for Today, în 1971, Adventist World Radio (AWR), iar, recent, rețeaua mondială Hope Channel.

Un nou stil de viață

Încă din 1821, Joseph Bates a făcut schimbări majore în stilul de viață. Atunci a renunțat la băuturile tari, iar în 1822, la vin și tutun. Apoi, la ceaiul negru, unt, grăsimi, cartofi prăjiți și prăjituri pentru a fi gata de revenirea lui Isus. În 1848, convinsă printr-o viziune, Ellen White recomanda renunțarea la tutun, ceai și cafea. Au urmat recomandări cu privire la igienă și alimentație în general.

În primăvara anului 1863, Ellen White a primit cea mai complexă viziune cu privire la stilul de viață. În 1866, a apărut revista *The Health Reformer*. În același an, s-a deschis Western Health Reformer Institute, ca un nou mijloc de promovare a descoperirilor cu privire la influența hotărâtoare a stilului de viață asupra sănătății fizice și spirituale. Din acest început, s-a dezvoltat o rețea mondială de instituții de sănătate deținute de biserică.

James White a avut un rol esențial în organizarea acestor instituții și a luptat pentru cali-

ficarea la cel mai înalt nivel posibil a cadrelor medicale.

Un alt mare promotor, un adevărat geniu medical, a fost John H. Kellogg, cel care a dat strălucire și forță întregului sistem.

Un sistem educațional propriu

Anii de formare instituțională a unui copil sunt esențiali pentru viitorul său, de aceea, încă din 1853, Martha Byington, o învățătoare, organizează o primă școală printre adventiști. În 1872, se înființează prima școală confesională, avându-l ca director pe G. H. Bell, ca urmare a unei viziuni detaliate cu privire la principiile unei educații autentice, viziune pe care Ellen White a primit-o în luna ianuarie a aceluiași an. S-a pus apoi la punct și un sistem de finanțare a școlilor, care a dus la formarea celui mai mare sistem educațional deținut de vreo biserică protestantă.

Caracterul, capacitatea de a gândi cu propria minte, educația pentru minte, inimă și mână, excelența în toate acestea sunt câteva din reperele acestui sistem.

Lucrarea misionară

De la concepția restrânsă a unei lucrări americane, astăzi, biserica din America de Nord reprezintă doar 7% din numărul de membri. Prin toate instituțiile bisericii – de sănătate, educație sau comunicare – s-a dezvoltat un puternic sistem de susținere, formare și trimitere de misionari.

Printre primii – e adevărat, nesușținut de biserică – a fost Michael Bellina Czechowski (1818-1876), care a debarcat în Italia în 1864 și a botezat primii adventiști de ziua a șaptea în Piemont. A trecut apoi în Elveția, la Tramelan, unde a înființat prima comunitate adventisă de ziua a șaptea europeană, cu aproximativ 60 de membri.

De aici a plecat, în 1869, James Erzberger în Statele Unite pentru a fi instruit, devenind primul pastor adventist din Europa hirotonit. În 1869, Czechowski a ajuns în Transilvania, iar, în 1870, la Pitești, unde a format o grupă în casa familiei Aslan.

După chemarea de a evangheliza marile orașe americane, în 1874, John N. Andrews a fost trimis ca misionar în Europa. Au urmat apoi mii de misionari trimiși în toată lumea. Vasele și avioanele misionare, spitalele și școlile, publicațiile și multe altele au făcut ca Biserica Adventistă să fie, alături de cea romano-catolică,

*Review and Herald
Publishing House*

*Sanatoriul
din Australia*

*Școală adventistă –
1898*

*Sanatoriul
din Battle Creek*

Biserica de la Battle Creek, cu o capacitate de 3 500 de locuri

cea mai prezentă biserică în lume. Totuși marea lucrare misionară este încă în viitor, nu doar pentru „Fereastra 10-40” sau pentru lumea secularizată euro-americană, ci pentru orice om din orice popor și de orice limbă.

Evenimente majore din anii de maturitate și cei finali

1888, Mineapolis – Este un moment controversat până azi. Prin doi tineri susținuți de Ellen White a fost prezentată clar solia îndreptării prin credință. Unii au înțeles-o, alții nu. Unii au acceptat-o teoretic, alții au practicat-o. Prin experiența celor din urmă, s-au evidențiat primii stropi ai ploii târzii.

1901, reorganizarea – La începutul anilor 1900, numărul adventiștilor de ziua a șaptea a trecut de 75 000, răspândiți fiind pe 5 continente. Conducerea centralizată la Battle Creek nu mai corespundea nevoilor, motiv pentru care, în 1901, s-a născut rețeaua mondială a uniunilor de conferințe. În 1903, sediul Conferinței Generale a fost mutat la Washington, D.C., pentru a servi mai bine o biserică mondială.

Anii 1900, criza Kellogg și Conradi – Dezvoltarea disproporționată a lucrării medicale, brațul drept al bisericii, care se finanța și creștea prin ea însăși, a dus la o atitudine nefirească a doctorului Kellogg față de biserică. Finalul a fost despărțirea. Spitalul ridicat inițial a ars. Tipografia și editura au ars și ele în cursul publicării cărții eretice *The Living Temple* [Templul cel viu], scrisă de același Kellogg. Avea să rămână corpul bisericii fără un braț? Nu, nu a rămas. Erau destule minți dispuse să primească planul divin și brațul a fost refăcut.

Deși mai puțin observată de istoricii adventiști americani, dar mult mai aproape de noi, este criza Conradi. În încercarea de a „europeniza” adventismul, Conradi a mers prea departe și a inițiat, în 1903, Conferința Generală Europeană. Ea avea să dăinuie până în 1913. În contrapondere, Conradi a fost numit vicepreședinte al Conferinței Generale, dar visul acestui scriitor și misionar era mai mare. În acea epocă, numărul adventiștilor europeni era sensibil egal cu cel al americanilor. Fiind în dezacord cu Ellen White, Conradi a devenit baptist de ziua a șaptea. Influența lui se resimte până azi în unele biserici din Europa.

Războaiele mondiale

Primul Război Mondial, în urma căruia unele națiuni europene s-au eliberat de sub tutela vechilor imperii, a dus la o „naționalizare” a adventismului, în încercarea adventiștilor de a se dovedi loiali țărilor lor. În Germania, aceasta a dus până la divizarea bisericii prin nașterea Mișcării Adventiștilor Reformiști. În alte țări, adventismului i s-au infuzat puternice caracteristici liturgice naționale.

Perioada interbelică, prea scurtă pentru vindecarea tuturor rănilor, urmată de al Doilea Război Mondial, a produs un val căruia biserica i-a făcut față cu greu: durere, disperare, moarte. O parte a lumii a intrat în sistemul comunist, bisericele din acele țări fiind rupte de biserica mondială. Totuși, pe plan global, biserica a crescut. Sistemul de susținere al Conferinței Generale, Radio Adventist Mondial, publicațiile, ADRA International, Asociația pentru Apărarea Libertății Religioase – toate și-au făcut partea.

La drumuri și la garduri

După 1900, biserica a crescut generos, atât în Statele Unite, cât și pe plan global. Așa se face că 1979 este anul în care Diviziunea America Centrală a devenit cea mai importantă diviziune din punct de vedere numeric. Între timp, alte diviziuni din Africa, America de Sud și Asia de Sud-Est au depășit și ele milionul de membri. S-a simțit însă un recul în Europa, Japonia și în unele zone ale Americii de Nord.

Remarcabil este faptul că, în ciuda marii diversități etnice a membrilor și în ciuda condițiilor generale în care își duce existența, biserica a rămas unită. O manifestare a acestei unități a fost votarea, în 1980, la o sesiune a Conferinței Generale, a declarației doctrinare a bisericii, rezumată în cele 27 de puncte.

Postmodernism

Globalizarea și secularismul sunt provocări uriașe pentru biserică. Congregaționalismul și organizațiile independente sunt și ele zone dureroase pe trupul bisericii. Individualismul, fuga după bunuri materiale, slăbirea familiei, confuziile doctrinare erodează biserica.

În ciuda acestor lucruri, cei care vor adopta viziunea lui Dumnezeu, o realitate pe care Ioan a văzut-o și a descris-o în Apocalipsa 7 și 14, vor fi parte din ea. ■

Beniamin Roșca este pastor în districtul Gherghița, Prahova.

Comunitatea Piatra-Neamț

Dacă, la îndemnul inimii, piciorul te aduce vreodată în biserica adventistă din Piatra-Neamț, e periculos, fiindcă vei dori să revii. Și aceasta nu doar pentru că te întâmpină o biserică impunătoare, cu un decor interior sugestiv și flori inspirat aranjate, ci pentru că vei găsi acolo o mână întinsă, un zâmbet pe față și un cuvânt de bun venit.

Biserica în sine vine din trecut, mai exact din anul 1919, pornind cu circa 20 de oameni care nu s-au îndoit când furtunile se abăteau peste urmașii lui Hristos. Buni misionari și buni organizatori, an după an, numărul lor a crescut, dar mesajul a rămas același. Ei le-au transmis urmașilor o solie clară: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”

Multe generații de creștini care dorm acum în cimitirul de la poalele muntelui Pietricica așteaptă glasul Aceluia care-i va chema la viață. Fiecare mormânt e un capitol din istoria bisericii noastre.

Cei rămași țin sus stindardul. Mesajul că „Domnul nostru vine” se transmite mergând din sat în sat sau punând umărul la construirea unei grădinițe, a unui dispensar medical și a cantinei sociale. Se mai transmite și învățându-i pe oameni care sunt beneficiile unui stil de viață sănătos, prin Clubul de Sănătate, care se ține lunar, și întâlnirea pentru diabetici. Cântările de laudă, vocale sau instrumentale, se înalță din suflet, aducând atmosfera cerului aproape. Soliile rostite convingător nu lasă sufletul nici să doarmă, nici să se descurajeze, și un suflu nou înviorează speranțele de biruință în lupta pentru o viață curată, frumoasă, pusă în slujba apropielului. Iar numărul celor care caută pe Domnul se înmulțește cu fiecare zi. Fie ca Domnul să binecuvânteze străduințele făcute și, la venirea Sa, să găsească rod bogat în acest loc!

Emilian Dospinescu

Emiratele Arabe Unite

Emiratele Arabe Unite sunt o federație de 7 emirate, formată în baza Constituției din 1971 și situată în partea de sud-est a Peninsulei Arabice, cu ieșire la Golful Persic. Se învecinează cu Oman, Arabia Saudită, Iran și Qatar. Capitala țării este la Abu Dhabi. Din suprafața totală de 83 600 km², se estimează că 4/5 sunt ocupate de deșert. Cu toate acestea, țara este a șaptea pe glob în ce privește rezervele de petrol, având una dintre cele mai prospere economii din Asia de Vest. Are o populație de peste 8,2 milioane de locuitori, din care se pare că doar 13% fac parte din populațiile arabe care au locuit aici, ceilalți fiind imigranți. Religia majoritară este islamul, împărtășit de 76% din populație, restul fiind creștini și hinduși. În 2011, un om de afaceri din Ucraina a construit prima biserică ortodoxă de aici.

Deși creștinismul este interzis pentru islamicii care sunt cetățeni ai țării, este tolerat totuși pentru cetățenii care vin din alte state.

Pe la mijlocul anului 1980, Esther Gallyot, din India, și fiica ei, Pam, se închinau în fiecare Sabat în apartamentul lor, convinse fiind că sunt

singurele adventiste din Dubai. La scurt timp, au aflat însă că mai sunt și alți adventiști acolo, astfel că grupa lor de închinare din Sabat s-a mărit. În 1987, erau deja 30 de membri care se adunau în mod regulat în casa lui Esther, așa că au contactat Uniunea Orientului Mijlociu pentru a cere să fie recunoscuți în mod oficial ca grupă. După doi ani, au devenit biserică, iar, în 1995, Steve Brow a venit ca pastor.

În 2008, s-a obținut aprobarea pentru construirea în Emirate a primei biserici adventiste din această parte a lumii, iar, în 2010, construcția a fost terminată. Este pentru prima dată când un emir oferă Bisericii Adventiste un teren pentru clădirea bisericii, ceea ce implică recunoașterea rolului și importanței Bisericii Adventiste de aici.

Raportul statistic anual al bisericii nu are date despre credincioșii de aici. Pe site-ul oficial apar 6 biserici și grupe, cu un total de peste 200 de membri, care provin în special din rândul imigranților. Totuși ținta Bisericii Adventiste de aici este aceea de a răspunde, deopotrivă, nevoilor creștinilor și musulmanilor.

Adrian Neagu

Purtătorii luminii

William Miller

Joseph Bates

John Andrews

Îmi aduc aminte de o discuție pe care am avut-o în urmă cu aproximativ doi ani cu un pastor de altă confesiune despre rolul Bisericii Adventiste. Interlocutorul meu era vădit deranjat de convingerea mea, susținută cu texte biblice, conform căreia Biserica Adventistă este biserica vizibilă, sau lumina, pentru această generație.

Am fost întrebat de ce nu accept ideea universalistă a mântuirii tuturor credincioșilor sau ideea ecumenistă că toate credințele sunt bune. I-am povestit fratelui pastor neoprotestant că nu mă pricep foarte bine la ciuperci și că, în urmă cu mai bine de zece ani, locuiam la o familie de frați, fiind implicat într-o campanie de evanghelizare. Stând acolo, m-am gândit cum aș putea să fiu eficient și să dau o mână de ajutor la treburile casei. Așa că m-am trezit într-o dimineață și am plecat să strâng ciuperci. Am strâns multe ciuperci care mai de care mai „grase”, mai frumoase și mai vii colorate, considerând că munca îmi va fi apreciată și voi fi recompensat cu o delicioasă tocăniță de ciuperci. Mare mi-a fost mirarea să constat că gazda mea a început să facă o selecție riguroasă a ciupercilor pe care le adusesem eu. Le-a pus într-o parte pe cele bune, iar în cealaltă parte pe cele rele, spunându-mi:

— Vezi, frate pastor, ai adus mai multe ciuperci rele decât bune și nici pe cele bune nu le pot găti, pentru că au stat în aceeași sacoșă cu cele rele și s-ar putea să fie contaminate. Știți, frate pastor, ciupercile nu pot fi și bune, și „nebune” în același timp. Sunt ori bune, ori „nebune”.

Multă confuzie, un singur adevăr

Să fie „nebune” sau contaminate? Am rămas pe gânduri și trebuie să mărturisesc că această experiență a fost una dintre cele mai bune „predici” pe care mi le-am însușit. După ce am terminat de depănat experiența, fratele meu pastor neoprotestant a spus:

— Am înțeles, dar nu sună puțin cam dur? Crezi că noi suntem răi?

L-am asigurat că nu mi-am propus să împart lumea neoprotestantă în buni și răi, ci am încercat să-l fac să înțeleagă că există multe credințe bune, ca structură, aspect, organizare, dar alterate în seva lor, în doctrinele pe care le afirmă.

Să ne gândim la timpul când Mântuitorul a fost pe pământ. Circula la vremea aceea destule istorii cu privire la cine urma să fie Mesia, la rolul poporului israelit etc. Lumea teologică era împărțită în două facțiuni: farisei și saducheii. Primii credeau că există înviere, duh, îngeri, în timp ce saducheii credeau într-un fel de „nemurire națională”, așa cum Eminescu este nemuritor prin opera sa. Pe lângă cele două facțiuni deja amintite, mai existau câteva ramuri teologice frânte, care aveau practici ascetice și idei destul de ciudate. Apăruseră tot felul de învățători, eliberatori, „iluminați”, lideri de opinie, patrioți înflăcărați, pregătiți să conducă poporul spre dezrobirea mult dorită.

Mântuitorul Și-a început lucrarea mesianică pe acest fond de pluralism teologic. Înainte de El, au fost mulți care au susținut că sunt Mesia și că sunt purtători de lumină pentru generația lor. Ne aducem aminte de provocarea căreia a trebuit să-i facă față Mântuitorul atunci când I-a fost pusă în discuție originea: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.» «N-ai nici cincizeci de ani», I-au zis iudeii, «și ai văzut pe Avraam?!» Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.» La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din templu” (Ioan 8:56-59).

Din lumină în lumină

Experiențe aproximativ identice am trăit cu toții atunci când am afirmat că suntem biserica adevărată, corabia salvării, adevărata și singura lumină pentru această generație, viziunea lui Dumnezeu pentru acest sfârșit de istorie. Adesea

am fost ironizați, atacați în fel și chip pentru claritatea cu care ne-am afirmat identitatea. Istoric vorbind, nu greșim să spunem că suntem de aproximativ 150 de ani, dar atunci când privim la lumina din Cuvântul lui Dumnezeu, care este transgenerațională, transculturală, o lumină transmisă de la un secol la altul, observăm că originea noastră este mult mai veche.

Într-un anume sens, am fost martorii marilor experiențe ale poporului lui Dumnezeu. Am fost lângă Adam în chinul și lupta sa de a atenua efectele păcatului său, am fost lângă Noe atunci când predicile sale erau mai pătrunzătoare decât cuiele înfipite în scândurile corabiei, am lucrat la construirea ambarcațiunii și am fost izbăviți prin ea. Am fost martorii chemării la slujire a părintelui Avraam și a jertfirii lui Isaac. Nu am lipsit din temnița în care a fost aruncat Iosif și ne-am simțit mândri atunci când statornicia lui a fost, în cele din urmă, apreciată. Am fost izbăviți din Egipt, am trecut prin Marea Roșie și mulți dintre noi au plâns pentru că nu au putut să intre în Canaan.

Ne aducem aminte de suferințele Mântuitorului, eram acolo atunci când strigătul sfâșietor: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” a risipit aproape orice speranță din sufletul nostru, dar am strigat de bucurie când lumina învierii Lui a înlăturat bolovanul pecetluit pe mormântul frustrărilor și al decepțiilor noastre. Suntem martorii coborârii Duhului Sfânt, ai lucrării apostolilor, nu am lipsit din arenele romane și nu am uitat de Ioan atunci când era exilat pe insula Patmos.

Am suferit și ne-am bucurat deopotrivă în această mărșăluire temporară, am trecut prin momente întunecate, reușind să luminăm chiar și în întunericul aproape supranatural din Evul Mediu. Am predicat împreună cu albigenzii și am locuit în casele valdenzilor, am fost la Worms alături de Martin Luther, în încercarea de a lumina mințile prinților. Nu putem uita prigoana la care au fost supuși hughenotii din Franța și tresărim la amintirea masacrului din „Noaptea Sfântului Bartolomeu”. O, cât de mulți frați nevinovați au pierit atunci! Ce fericiți eram atunci când William Miller convingea mulțimile că Isus Hristos revine în curând! Cât de fericiți eram că vom scăpa de experiențele triste ale peregrinării pe acest pământ! O tristețe adâncă ne brăzdează sufletul când medităm la ce s-a întâmplat după acea noapte de 22 octombrie 1844, când lumina străbătea cu greu întunericul dens al dezamăgirii.

Ești și tu un purtător?

Suntem la final de istorie și nu știm dacă vom transmite mai departe această torță sau vom lumina pentru ultima dată înaintea acestui apus de lume. Poate că noi suntem „focul de artificii” pregătit de Dumnezeu pentru festivalul Său înainte de închiderea harului.

Mântuitorul a spus în Matei 5:14-16: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.”

Aproape în fiecare dimineață mă trezesc cu gândul că responsabilitatea mea și a membrilor pe care îi păstoresc este mare înaintea lui Dumnezeu. Vom fi întrebați în ce măsură am luminat calea copiilor, a prietenilor și a colegilor noștri atunci când negura istoriei le inunda sufletul. Vă îndemn, dragi frați, să purtați cu mândrie flacăra mântuirii aprinsă de Dumnezeu odată cu prima scânteie aruncată peste prima jertfă adusă pe timpul lui Adam, mai târziu peste cea a lui Abel, flacăra care nu a consumat rugul lui Moise sau cea care a aprins jertfa lui Ilie și a stins viața rușinoasă a preoților păgâni, lumina care a risipit întunericul de la cruce, explodând în torente de lumină în dimineața învierii! ■

Vasile Burleanu este pastor în Timișoara.

Rolul Bibliei

În dezvoltarea Bisericii Adventiste

¹ www.adventist.ro

² „Sola Scriptura [Doar Scriptura]” este doctrina conform căreia Biblia conține toată cunoștința necesară pentru mântuire și sfințire. În mod consecvent, principiul „Sola Scriptura” cere să fie admise sau mărturisite doar doctrinele care se găsesc direct în Biblie sau, indirect, folosind deducții logice valide, impuse de Scriptură.

³ „Scriptura sui interpretis [Scriptura este propriul ei interpret]”.

⁴ Conform DEX: *deism* – concepție filosofică religioasă care admite existența lui Dumnezeu drept Creator al universului, negând intervenția Lui în dezvoltarea naturii și a societății.

⁵ William Miller, *Apology and Defence*, p. 5, preluare de pe www.imsmedia.org

⁶ *Idem*, p. 6.

⁷ Vezi John Norton Laughbourough, *Marea mișcare adventă*, vol. 1, Editura Proteios, Reghin, 1997, p. 82, 83.

⁸ Vezi *Advenștii de Ziua a Șaptea cred ...*, Editura Viața și Sănătate, București, 2009, p. 450.

Cu siguranță că titlul este prea pretențios pentru un articol de dimensiuni atât de reduse. În rândurile care urmează, voi încerca să exemplific, în câteva paragrafe, ce a crezut Biserica Adventistă despre Biblie încă de la începuturile ei.

Declarația oficială a bisericii despre Biblie

Declarația oficială de credință a Bisericii Adventiste referitoare la Sfânta Scriptură reprezintă – în esență, nu neapărat în formulare – convingerea adventiștilor încă de la începuturile lor: „Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, transmis prin inspirație divină, prin oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, care au vorbit și au scris mișcați de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu i-a încredințat omului cunoștința necesară în vederea mântuirii. Sfintele Scripturi constituie descoperirea infailibilă a voii Sale. Ele sunt norma caracterului, criteriul de verificare a experienței, descoperirea supremă a doctrinelor și raportul demn de încredere al intervențiilor lui Dumnezeu în istorie”¹.

Tradiția bună a înaintașilor

Biserica Adventistă s-a născut din moștenirea protestantă și beneficiază de aceasta. Bine-cunoscutele principii protestante „Sola Scriptura”² și „Scriptura sui interpretis”³ au dat Bisericii Adventiste forma și conținutul credinței ei. Pionierii adventiști și-au coagulat interpretările scripturistice, după marea dezamăgire din 1844, în maniera de studiu impusă de William Miller (1782-1849).

Drumul vieții lui William Miller este interesant. În tinerețe, era adeptul deismului⁴, nerecunoscând Biblia drept revelația lui Dumnezeu. Însă faptul că a văzut providența lui Dumnezeu în timpul experiențelor pe care le-a avut, ca militar, între 1812 și 1815, l-a determinat să-și reconsidere opinia față de Biblie.

Curând, Miller avea să recunoască: „Am văzut că Biblia mi-L prezintă tocmai pe Mântuitorul de care aveam nevoie; eram perplex să văd cum o carte neinspirată ar putea să dezvolte principii perfect adaptate nevoii unei lumi căzute. Am fost constrâns să admit că Scriptura trebuie să fie o revelație de la Dumnezeu; ea a devenit încântarea mea, iar în Isus am găsit un prieten”⁵.

Revelația lui Dumnezeu trebuia studiată cu multă sârguință. Din memoriile lui Miller, aflăm sistemul de studiu pe care l-a aplicat și prin care și-a consolidat concluziile teologice, în special cele profetice. „Am început cu Geneza. [...] Ori de câte ori găseam un subiect obscur, practica mea era să-l compar cu toate celelalte pasaje colaterale, cu ajutorul concordanței biblice Cruden. Așa am examinat toate textele din Scriptură”⁶.

Miller s-a concentrat asupra textului din Daniel 8:14, despre care considera că anunță venirea lui Hristos în 1843-1844. Concluzia lui era întărită și de faptul că, în acea perioadă, peste 20 de alți cercetători ai Scripturii din Statele Unite ale Americii, Anglia, Scoția, Germania, Spania, Olanda și de pe țărmurile Mării Caspice și Mării Baltice au legat versetul din Daniel de un eveniment care urma să se producă în 1843-1844.⁷ Așteptarea lui Miller – revenirea Domnului Hristos în 1844 – nu s-a materializat. Miller a greșit evenimentul, însă nu metoda de studiu care l-a dus la acea dată. Legătura dintre textul lui Daniel și anul 1844 este evidentă în Scriptură, anunțând începutul judecății premileniale, sau de cercetare.⁸ Principiile protestante de bază pentru studiul Scripturii – „Sola Scriptura” și „Scriptura sui interpretis” – au fost preluate și aplicate de Biserica Adventistă încă de la începuturile ei. Pionierii adventiști au recunoscut valabilitatea principiilor de studiu protestante și au corectat eroarea de interpretare a lui Miller.

Pasiune pentru Biblie

Pionierii adventiști erau oameni ai Bibliei, pasionați de-a dreptul de studiul Scripturii.

Spre exemplu, John N. Andrews (1829-1883), primul misionar oficial trimis în afara Statelor Unite, îndrăgea studiul Scripturii mai mult decât orice altă activitate. El putea citi Biblia în șapte limbi și putea reproduce întreg Noul Testament din memorie.⁹ Biblia era cartea de căpătâi a pionierilor adventiști: cu ea judecau orice lucru și doar din ea își extrăgeau învățăturile teologice și etice. În cadrul discuțiilor pentru stabilirea orei de început a Sabatului, vedem clar modul în care Biblia avea întâietate între pionierii adventiști.

Biblia înaintea darurilor spirituale

În 1848, adventiștii dezbăteau problema începerii Sabatului. Unii credeau că Sabatul trebuia să înceapă de vineri seara de la ora 18, alții vedeau începutul Sabatului la apusul soarelui. În timpul discuțiilor, fratele Chamberlain „a fost umplut cu putere de la Duhul Sfânt”¹⁰. Acesta „a strigat ... într-o limbă necunoscută”¹¹. Apoi a cerut o cretă. După ce a primit-o, a desenat un ceas pe podea și a subliniat ora 18 ca oră potrivită pentru începerea Sabatului. Pe atunci, pionierii considerau manifestările charismatice¹² drept dovezi ale prezenței Duhului Sfânt. Pentru unii, situația era clară: Duhul Sfânt le spunea, prin fratele Chamberlain, că Sabatul trebuie să înceapă la ora 18. Ce a urmat? Cei prezenți au privit cu respect manifestarea fratelui Chamberlain, dar au continuat studiul Scripturii. Concluzia a fost că Sabatul trebuie să înceapă la apusul soarelui, căci așa învață Biblia. În ciuda impresiei și a emoțiilor puternice produse de manifestarea fratelui Chamberlain, hotărârea a fost luată pe baze raționale, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Vedem aici principiul aplicat – că doctrina Bisericii trebuie să fie impusă numai de studiul Bibliei. Darurile, inclusiv cel al profeției manifestat în Ellen White, aveau menirea să confirme concluzia biblică descoperită, nu să impună o învățătură fără studiu biblic temeinic.

Biblia și scrierile lui Ellen White

Adventiștii susțin că în viața și mai ales în scrierile lui Ellen White se manifestă darul profetic oferit de Duhul Sfânt.¹³ Adventiștii văd manifestarea darului profetic ca pe o promisiune a Bibliei pentru biserica generației finale. Pavel ne spune că darurile Duhului Sfânt, inclusiv darul profetic, vor însoți biserica lui Dumnezeu până la desăvârșirea sfinților (Efeseni 4:11-14), practic, până la revenirea lui Hristos. Apocalipsa 12 ne spune că, după perioada persecuției din

Evul Mediu (538-1798 – perioada celor 1 260 de zile profetice¹⁴), darul profetic se va manifesta în biserica rămășiței, identificată prin păzirea poruncilor și *mărturia lui Isus Hristos* (Apocalipsa 12:17).

„Mărturia lui Isus este duhul prorociei”, citim în Apocalipsa 19:10. Deci recunoașterea manifestării darului profetic în timpul generațiilor finale este impusă în Biblie de Însuși Dumnezeu. Dumnezeu a anunțat acest dar, Dumnezeu a dat acest dar. Lucrarea unui profet în acest timp nu contravine Bibliei, nu devine un adversar al Bibliei, nu devine un concurent al Bibliei, ci, din contră, devine un împreună-lucrător anunțat de Biblie.

Declarația oficială a Bisericii Adventiste referitoare la scrierile lui Ellen White afirmă: „Scrierile lui Ellen White nu sunt un înlocuitor al Sfințelor Scripturi. Ele nu pot fi puse la același nivel. Sfânta Scriptură stă singură, ca unicul standard după care scrierile ei și toate celelalte scrieri trebuie să fie judecate și căreia ele trebuie să se supună”¹⁵.

Ceea ce a format identitatea Bisericii Adventiste, de la începuturile ei până astăzi, este aplicarea principiului mai sus enunțat: primordialitatea Bibliei. Istoria bisericii demonstrează că doctrinele ei au fost descoperite din studiul Scripturii (nu prin manifestări charismatice sau viziuni ale mesagerului divin, Ellen White).

În loc de concluzie

„Ellen White, personal, a crezut și a învățat că Biblia este unica normă a bisericii. În prima ei carte, publicată în 1851, spunea: «Îți recomand, iubite cititor, Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a credinței și a trăirii tale. Prin acest Cuvânt noi vom fi judecați.» Ea niciodată nu și-a schimbat această convingere. [...] În 1909, adresându-se pentru ultima dată unei sesiuni generale a bisericii, ea a deschis Biblia, a ținut-o sus, în fața adunării, și a spus: «Fraților și surorilor, vă recomand această Carte»”¹⁶.

Acest sfat prețios a adus binecuvântare tuturor celor ce l-au urmat de-a lungul timpului. Biserica Adventistă și-a fundamentat lucrarea și învățătura pe acest sfat: Biblia și numai Biblia. La fel, credinciosul care va da întâietate Bibliei în viața sa de credință cu siguranță va retrăi istoria binecuvântărilor călăuzirii divine, așa cum poate fi văzută în cei peste 160 de ani de existență și dezvoltare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. ■

⁹ www.imsmedia.org

¹⁰ Ronald D. Graybill, „Enthusiasm in early Adventist worship”, în *Ministry*, octombrie 1991.

¹¹ *Ibidem*.

¹² Deși vorbirea în limbi necunoscute este atestată în cel puțin patru situații (vezi revista *Ministry*, octombrie 1991), pionierii nu au încurajat această manifestare în rândul lor. Până în 1870, manifestări charismatice („holy laugh” [râs sfânt, puternic], bătăi din palme, „slain by the Spirit” [prăbușirea omului sub „povara Duhului Sfânt”], lacrimi abundente, mărturisiri publice) erau întâlnite în adunările adventiștilor. Sfaturile lui Ellen White și mai mulți alți factori au făcut ca, după anul 1870, astfel de manifestări să nu mai existe.

¹³ www.adventist.ro, *Doctrina fundamentale*, capitolul „Darul profeției”.

¹⁴ Vezi www.adventist.ro, *Doctrina fundamentale*, capitolul „Darul profeției”.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Ibidem*.

Gabriel Ișvan este pastor în comunitatea Popa Tatu, București.

De la „O inimă nouă” la „ALTceva”

Congresul Tinerilor Adventiști

Ediția precedentă a Congresului Tinerilor Adventiști din România a avut loc la Cluj-Napoca, în 2007. Deși congresele ar trebui să aibă loc la intervale egale de timp, până în acest moment nu a fost posibil acest lucru. Așa se face că unele ediții au fost la un an distanță, altele, la trei, la patru și, în cazul de față, chiar la cinci ani. Perioada preferabilă și oarecum adoptată este la patru ani, atât cât durează și un mandat al echipelor de la conferințe. Să sperăm că se va ajunge la acest „preferabil”.

La Cluj, tinerii s-au adunat sub mottoul: „O inimă nouă”, cu dorința declarată, atunci, de a fi mult mai implicați și mai receptivi la cei din jur și la provocările spirituale așezate de Dumnezeu în calea lor. Privit din punctul de vedere al participanților, în 2007, congresul a fost unul în primul rând al liderilor și abia apoi al tinerilor. Cel puțin 500 de delegați au participat la organizarea impactului și la seminare.

La Iași, în 2012, participanții au fost „generația facebook”. Destul de puțini tineri adulți, destul de puțini lideri din rândul celor așezați deja pe un curs stabil al vieții.

Ne-am întrebat de ce. Răspunsurile sunt diverse: în primul rând, pentru că promovarea evenimentului s-a făcut exclusiv în mediul online; în al doilea rând, pentru că evenimentul a fost mai lung decât celelalte ediții, iar liderii (în mare parte familiști și angajați) nu își puteau permite acest lucru.

Din punctul de vedere al calității, putem spune cu certitudine un lucru: participanții au dovedit că sunt serioși, deschiși și implicați. Îmbucurător este faptul că tinerii încă își doresc să aparțină familiei lui Hristos, iubesc și caută momentele de rugăciune, cântă cu plăcere și chiar adresează mesaje spirituale.

Trăiește ALTceva!

Acesta a fost mottoul ediției 2012 a Congresului Tinerilor Adventiști. Ideea a venit de la tasta ALT a computerului. În combinație cu alte taste, aceasta schimbă funcționalitatea. Practic, tasta ALT îmbogățește capacitatea unei taste obișnuite. Dar ideea finală este aceea că o simplă ajustare, o revopsire și mici rețușuri ale vieții nu sunt suficiente pentru cineva care își propune un parteneriat cu Dumnezeu. Prin urmare, într-o societate care schimbă doar firma și steagul, dar lasă același conținut și aceeași orientare de viață, chemarea pentru tineri a fost să aibă curajul de a fi cu totul diferiți. Personajul din spatele acestei chemări este Daniel. Un tânăr aproape obișnuit, cu șanse reduse de a mai reuși după ce a fost capturat și dus în robie. El nu s-a limitat însă la a-și plânge de milă, nu s-a mulțumit să se supună și să se ascundă, ci a îndrăznit să construiască împreună cu Dumnezeu ceva personal, ceva diferit, în contrast chiar cu conaționalii aflați în aceeași robie ca el.

Este ca și cum un tânăr de acum, devenit rob al unor influențe, obiceiuri sau mentalități, s-ar trezi și l-ar cere lui Dumnezeu puterea de a face altfel.

Exemplul lui Daniel este dovada clară că nici robia, nici lipsa resurselor sau a mediului prielnic nu sunt justificări pentru delăsare, banalitate sau desfrâu.

Congresul din 2012 a fost o provocare la curaj. Nu curajul gesturilor stupide și spectaculoase, nu curajul nebuliei și al riscului inutil, ci al firescului divin și al simplității proiectate de Creator. Provocarea este aceea de a fi normali nu de dragul diferenței și al activismului, ci de dragul lui Dumnezeu și al asemănării cu El. A trăi altceva înseamnă a expune fără ostentație modul de viață al Împărăției cerurilor.

Atât tinerii vorbitori, care și-au povestit experiența în fața participanților, cât și invitații speciali, Stephan Sigg, Teodor Huțanu și Paul Pauliuc, au așezat foarte elocvent chemarea la o

altfel de trăire și importanța schimbării totale a mentalității și a faptelor. Mesajele au fost concentrate și foarte bine primite de tineri. Nici măcar temperatura ridicată din acele zile nu a știrbit din importanța momentelor oferite la congres.

ALTceva ce?

Ca un plus față de edițiile anterioare, congresul de la Iași a oferit multe posibilități de implicare chiar în incinta sălii congresului. În urma unei bune colaborări a Conferinței Moldova cu Direcția de educație și sport a județului Iași, toate spațiile din complexul Sălii Polivalente au fost în permanență la dispoziția participanților. Diversele activități spirituale, de părtășie și de participare la proiecte sociale pentru copii au funcționat non-stop. Oricine a dorit să ofere ceva din personalitatea sa și din bogăția ființei lui a avut diverse posibilități. Din fericire, au existat multe persoane care au venit cu inițiative mai mult decât laudabile.

Unele conferințe au dovedit preocupare și implicare, aducând o diversitate de propuneri pentru participanți.

Un număr foarte mare de personalități și profesioniști în diverse domenii au ținut seminare, având o paletă foarte largă de tematică. Acest lucru s-a bucurat de aprecierea unanimă a participanților.

IMPACT Iași 2012

Din punct de vedere organizatoric, acțiunea a fost realizată impecabil, având în vedere că responsabilul proiectului, Gabriela Istrate, a fost nevoită să surmonteze nu doar dificultățile de organizare, ci și scurtimea timpului rămas la dispoziție. Fiecare conferință a adus proiecte pregătite, cu echipa, recuzita și consumabilele necesare. Poate că singurul inconvenient a fost numărul redus de trecători care au beneficiat de unele proiecte. În unele zone, din cauza perioadei de vacanță și a caniculei, numărul de trecători a fost mai redus, însă de calitate.

Cum s-a întâmplat și în ultimii ani, la proiectele „clasice” pentru IMPACT s-au adăugat și unele inedite. Un aport considerabil l-au avut tinerii de la Centrul de Sănătate Herghelia, care au adaptat „Expoziția de sănătate” și pentru copii, pe lângă cea destinată adulților.

În orice caz, Îi aducem slavă lui Dumnezeu pentru fiecare lider și tânăr implicat și pentru fiecare mesaj transmis inimilor celor care caută drumul spre Dumnezeu.

Nuanțe noi

Poate că unele dintre cele mai prețioase momente au fost acelea în care tineri din diverse zone ale țării și-au prezentat mărturia personală. Nici că se putea un mesaj mai direct, mai clar și mai cu impact decât acela al unui tânăr către cei din generația lui.

Dată fiind lungimea programului din cadrul întâlnirilor în plen, muzica a fost binevenită și, potrivit aprecierii celor mai mulți, de calitate.

Pentru prima dată la un eveniment de această mărime, a funcționat camera de rugăciune, cu program și momente deosebite, la care participarea a depășit așteptările.

Unul dintre proiectele speciale, numit „Consiliere de gradul zero”, s-a dovedit a fi neașteptat de frecventat. Zeci de întrebări și dileme au fost formulate și adresate echipei de consilieri. Fiecare întrebare și-a primit răspunsul, fără a-l expune pe cel ce a întrebat și fără a-l predispune la prejudecăți pe cel ce a răspuns.

O mare parte din activitățile cu care organizatorii i-au provocat pe participanți au fost ținute special în direcția ajutorării altor tineri de către cei care au fost la congres. Cel puțin trei proiecte i-au determinat pe doritori să dăruiască ceva din viața lor pentru alte persoane mai puțin privilegiate.

Pastorul de tineret Daniel Horândău a organizat foarte bine o licitație cu obiecte donate de personalități ale bisericii și a strâns o sumă importantă pe care au primit-o adolescenții asistați cu dializă din proiectul coordonat de Emanuel Ungureanu.

Beniamin Codescu, un alt tânăr cu inițiativă și spirit de organizare excelent, a condus o

echipă de donatori de sânge pentru Spitalul de Urgență din Iași. Acești tineri nu doar că au ajutat donând sânge, dar le-au dăruit și taloanele de alimente primite copiilor din programul ICC România. Un alt proiect care a implicat și a motivat dăruirea a fost cel coordonat de Doinița Ciobanu, în care cei veniți la congres erau ajutați să se autoevalueze, iar, apoi, după ce stabileau valoarea efectivă a vestimentației și a accesoriilor purtate la momentul respectiv, erau dispuși să doneze un procent pentru proiectele sociale promovate. Rezultatul a fost, și în acest caz, peste așteptări.

În general, toate activitățile propuse au avut ca obiectiv implicarea, mai mult decât declarativă, în sprijinul unor proiecte care vizează tineri și copii. De la panoul pentru escaladă și până la provocările de la standuri, participanții s-au dovedit a fi deosebit de generoși.

Deosebit de apreciate au fost și momentele când de sus se revărsau peste participanți făgăduințe și mesaje spirituale. Iar în așa-numita „zonă de reciclare”, multe declarații de obiceiuri rele au fost distruse și schimbate cu decizii, sfaturi pentru o schimbare în bine.

Majoritatea conferințelor au venit cu activități și provocări pentru participanți, iar acest lucru a dat un plus de diversitate și de frumusețe congresului.

Dacă ar trebui rezumat totul într-un cuvânt, putem spune că ceea ce a reușit să fie Congresul Tinerilor Iași 2012 reprezintă exact măsura și ceea ce putem și suntem ca tineret adventist în România de acum. Dacă era loc de mai mult și mai bine, înseamnă că ori nu ne-am implicat

toți, ori nu am făcut-o în mod total. Dacă a fost ceva peste așteptări, înseamnă că Dumnezeu a găsit slujitori care s-au lăsat conduși de El și au înfăptuit, fără egoism și rețineri, tot ce puteau în slujba Sa.

O scrisoare pierdută

La final, fiecare tânăr a primit notificarea de mai jos:

Pentru că te consider moștenitorul Meu legal, îți încredințez următoarele:

Sfânta Scriptură – este mereu la îndemână: pe fața universului, pe ecranul computerului tău, pe telefonul tău mobil, pe internet, pe carte și pe faptele Mele pentru tine.

Rugăciunea – va fi mereu o cale deschisă către Mine. Cheamă-Mă și în ziua necazului, dar și în vremurile de bucurie. Voi răspunde cu aceeași bunăvoință.

Misiunea – este darul Meu, pentru ca tu să trăiești alături de Mine bucuria aducerii acasă a tuturor copiilor Mei.

Mă vei ajuta să-i cauți și să-i găsești pe cei care sunt pierduți ori te vei pierde și tu?

Mă vei chema? Vei vorbi cu Mine sau te vei întreba singur despre dileme, despre neînțelegeri și despre tot ce te doare?

Vei face din Cuvântul Meu bucuria inimii tale sau vei lăsa zgomotul pământului să aștearnă bezna peste inima ta?

Indiferent ce vei face tu, Eu te aștept, te caut, te vreau pentru veșnicie. Aș fi nespuse de fericit să ai curajul de a vorbi altfel, de a privi altundeva, de a trăi ALTCEVA. Atât de ALTCEVA, încât să nu mai fii de aici; să fii de la Mine de ACASĂ.

Tatăl tău!

În concluzie

Au fost oameni care au dat tot, au fost oameni care nu au dat aproape nimic, au fost lideri care s-au pregătit, au fost lideri care nu au făcut-o, au fost tineri care au venit și au luat tot ce era bun, au fost tineri care au adus și au luat tot ce era negativ. Peste toate, a fost Dumnezeu, care a binecuvântat o echipă mică, care a iertat deja greșelile și le-a dăruit celor cu inima bună bucuria unei întâlniri asemănătoare cu cea din tabloul „nunții Mielului”.

Pentru toate la un loc, spunem doar atât: Dumnezeu să fie laudat! ■

Daniel Chirileanu este director al departamentelor Tineret și Copii din cadrul Uniunii de Conferințe.

Biserica Adventistă din Europa

– profil, misiune și identitate

Convenția biblică și de misiune – Cernica, 2012

Un telefon sună la biroul Departamentului Libertate Religioasă de la Conferința Generală. La celălalt capăt al firului se aude un glas de femeie. Vocea îi tremură și este întreruptă de o respirație agitată. Spune că nu poate vorbi mult pentru că a săvârșit o ilegalitate și este urmărită. Delictul ei: devenise adventistă de ziua a șaptea.

Era o femeie dintr-o țară din Africa de Nord. Fiind profesor universitar, se bucura de o poziție privilegiată. Avea o familie bine văzută, soțul ei fiind tot profesor universitar.

Într-o zi, pe când butona, plictisită, telecomanda televizorului, a descoperit canalul adventist de televiziune Hope Channel. L-a urmărit mult timp. A aflat adevărul despre creștinism și i-au fost spulberate mai multe prejudecăți. A fost foarte uimită să descopere că Biblia și Coranul au multe puncte în comun. Însă cel mai mult s-a bucurat că a găsit liniște și iertare prin jertfa lui Isa (numele lui Isus în Coran; islamul îl consideră pe Isus un profet al lui Dumnezeu). A fost foarte fericită să descopere latura luminoasă și iubitoare a lui Dumnezeu. În timp, aceste convingeri i-au cuprins întreaga ființă, hotărându-se să renunțe la religia islamică și să devină adventistă de ziua a șaptea.

Consecințele acestei decizii au fost dramatice. A fost dată afară de la universitatea la care predă. Familia și soțul au alungat-o de acasă, interzicându-i să își mai vadă vreodată copiii, de care îi era atât de drag.

Acum, când suna la Conferința Generală, căuta un sfat. Nimeni nu o primea să lucreze ca adventistă, nu mai avea resurse și nu știa ce să facă. Era însă sigură de un lucru: este adventistă și nu renunță pentru nimic în lume la adevărul și pacea pe care le-a găsit în această biserică.

Valoarea adventismului în Europa

Sunt zone ale lumii în care a fi adventist înseamnă a trăi în permanență sub amenințarea persecuției, a privării de bunuri și a morții.

În același timp, în alte părți, unde libertatea religioasă este asigurată, există membri care renunță de bunăvoie la credința adventistă. Ei nu mai consideră eficientă sau relevantă credința pentru care alții sunt gata să își dea chiar viața.

De asemenea, mai sunt și alte mii de membri care nu merg până acolo, încât să se rupă de registrele bisericii. În schimb, inima nu le mai arde pentru această credință, iar, în practică, imită moda, invidia și decadența lumii.

În aceste condiții, nu este surprinzător ce se întâmplă cu adventismul din Europa. Primul misionar oficial adventist trimis în Europa, John N. Andrews, a ajuns aici în anul 1874 și a pus bazele, împreună cu alți lucrători, unei misiuni consistente și organizate. Astăzi, din păcate, Europa este pe primul loc la ceea ce putem numi „dezadventizare”. Aceasta înseamnă stingerea bisericii prin pierderea membrilor și a identității și desființarea instituțiilor. Așa se face că, la o populație totală a Europei de 711 milioane de locuitori, numai 380 000 sunt adventiști. În același timp, în Haiti și Republica Dominicană, două țări care împart aceeași insulă din Oceanul Atlantic, sunt 653 000 de adventiști la o populație de 20 de milioane de locuitori. Diferența este evidentă.

Convenția biblică și de misiune

În acest context dificil pentru Biserica Adventistă din Europa, Diviziunea Euro-Africa a luat inițiativa de a organiza Convenția biblică și de misiune, care s-a desfășurat în trei locuri din această diviziune, unul din ele fiind și campusul Institutului Teologic Adventist de la Cernica. La evenimentul organizat în perioada 3-5 septembrie 2012 au participat circa 600 de pastori, profesori și administratori din România și Bulgaria.

Din partea Conferinței Generale, au participat fr. G. T. Ng, secretarul executiv al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, fr. John Graz,

Ganoune Diop – reprezentant AZȘ la ONU

G. T. Ng – secretarul Conferinței Generale

directorul Departamentului Libertate Religioasă, și fr. Ganoune Diop, reprezentantul Bisericii Adventiste la ONU. Au susținut prelegeri frații Ángel Manuel Rodríguez, Ekkehardt Mueller, Gerhard Pfandl și Kwabena Donkor, din cadrul Institutului de Cercetări Biblice.

Mai multe instituții adventiste de învățământ din Europa au avut reprezentanți la acest eveniment, care a fost coordonat de frații Mario Brito și Barna Magyrosi, din partea Diviziunii Euro-Africa.

Discuțiile și prezentările expuse cu această ocazie s-au concentrat asupra diferitelor aspecte pe care le implică existența bisericii în lumea contemporană. S-au subliniat cu această ocazie atât natura profetică a Bisericii Adventiste, cât și unicitatea, universalitatea și apostolicitatea bisericii. Altă preocupare majoră a temelor prezentate au constituit-o profilul adventismului în Europa și activitatea misionară pe care a desfășurat-o aici Biserica Adventistă.

Printre altele, s-a mai discutat și despre mișcarea ecumenică și atitudinea bisericii noastre față de aceasta.

Caracterul profetic: doctrină, identitate, misiune

„Atunci când vorbim despre identitatea Bisericii Adventiste”, spunea fratele Gerhard Pfandl, „remarcăm că, acolo unde sunt învățate și proclamate doctrinele noastre specifice, biserica se dezvoltă. Însă în zonele în care nu se face acest lucru, biserica slăbește și scade.”

Dacă uităm originea profetică a acestei mișcări, riscăm să devenim o altă biserică între biserici. Cel mai dureros lucru este că nu ne mai vedem pe noi înșine ca descendenți ai marilor purtători de adevăr din istoria mântuirii. Unii dintre noi au început să considere că este un act de aroganță să ne asumăm acest rol și că nu ar trebui să ne mai prezentăm în felul acesta.

Însă cine studiază profețiile biblice, care identifică Biserica Adventistă cu „rămășița”, va observa că acesta nu este un motiv de mândrie spirituală, ci o datorie sfântă. A fi „rămășiță” nu înseamnă decât obligația de a transmite lumii mesajul revenirii lui Hristos și responsabilitatea păstrării intacte, în contextul marii amăgiri, a legii lui Dumnezeu. Faptul că Isus din Nazaret Se identifică drept Mesia sau că apostolii se socoteau împlinitorii prorociilor din Vechiul Testament nu însemna că sunt aroganți, ci că au acceptat misiunea pe care le-o desemnase Dumnezeu.

Advențiștii trebuie să fie convinși de statutul lor, să studieze motivele acestui statut din Sfânta Scriptură și să cheme lumea să li se alăture în închinarea adusă adevăratului Dumnezeu.

Identitate și misiune adventistă în Europa

Fr. Edwin Ludescher, mulți ani președinte al Diviziunii Euro-Africa, spunea că, pentru a câștiga un suflet la Hristos în Europa, trebuie depus tot atâta efort cât pentru 100 de persoane din Africa. Această remarcă a fost rostită de fr. Paolo Benini atunci când a vorbit despre metodele misionare care sunt eficiente în Europa.

Europa este un continent rănit după cele două războaie mondiale, iar aceste răni nu se vindecă ușor. Este, de asemenea, locul de unde a plecat cea mai aprigă ofensivă ideologică împotriva creștinismului, prin iluminism și umanism. Milioane de oameni din țările europene se declară ateï, iar alte milioane, care spun că sunt creștini, nu se implică în viața religioasă. Fenomenul secularizării este foarte extins pe bătrânul continent, oamenii scoțându-L pe Dumnezeu din ecuația existenței.

În acest context, cea mai eficientă metodă misionară este lucrarea și implicarea fiecărui membru adventist. Europeanii sunt saturați de campanii, lozinci și programe. Doar abordarea de tip om-la-om mai poate atinge inima europeanului.

De curând, în Papua Noua Guinee, la o evanghelizare ținută pe un stadion au participat

între 50 000 și 100 000 de persoane. La finalul campaniei, s-au botezat într-o singură zi 5 000 de persoane. Slavă Domnului! Însă la evenimente similare, în multe țări europene nu ar veni nici membrii adventiști, ca să nu mai vorbim de persoane neadventiste.

Din acest motiv, fiecare membru al bisericii din Europa este chemat să fie un misionar implicat și activ în răspândirea Evangheliei.

Biserica Adventistă și Mișcarea Ecumenică

Este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea membră a Consiliului Mondial al Bisericilor (CMB)? Săptămânal, cel puțin o persoană sună la Biroul de relații publice al Conferinței Generale și pune această întrebare. Fr. John Graz a răspuns categoric: NU! Biserica Adventistă nu este membră a CMB.

CMB este organizația oficială a Mișcării Ecumenice, înființată cu scopul de a promova unitatea diverselor confesiuni creștine. Aceasta reprezintă circa 560 de milioane de credincioși din 150 de țări. Sediul organizației este la Geneva. Trebuie menționat că marea majoritate a creștinilor, adică 75%, nu fac parte din CMB. Biserica Romano-Catolică nu este membră a CMB și nici creștinii evanghelici sau penticostali.

Care trebuie să fie relația Bisericii Adventiste cu celelalte biserici? Adventiștii au fost întotdeauna în favoarea dezvoltării unor bune relații cu alte biserici sau grupuri religioase, rămânând credincioși propriei misiuni și convingeri. Deși îi respectă pe ceilalți creștini, adventiștii cred că Dumnezeu i-a chemat să îndeplinească o misiune specifică și să proclame un mesaj special pentru ultimele zile. Biserica Adventistă urmărește să conlucreze cu alte confesiuni creștine, în special în misiuni umanitare. Nu va fi acceptată însă nicio colaborare care ar presupune schimbarea sau alterarea doctrinei bisericii.

Legat de tema ecumenismului, o altă problemă a fost ridicată în cadrul discuțiilor de la Cernica. S-a pus întrebarea dacă există o mișcare ecumenică în religiile necreștine.

La nivelul religiei islamice, a răspuns fr. Graz, există o organizație care cuprinde 55 de state. Aceasta are un caracter mai mult politic decât religios, însă este foarte activă în cadrul ONU. Există încercări de coagulare și în alte religii, dar niciuna nu a ajuns într-un stadiu atât de avansat precum CMB.

Fr. Ángel Rodríguez a menționat însă că unificarea religioasă mondială de care vorbește

Apocalipsa nu este neapărat de natură organizatorică. Pentru a se împlini profeția, nu trebuie ca toată omenirea să devină romano-catolică. Este suficient ca toți să asculte și să împlinească poruncile fiarei. Liantul unificator nu va fi neapărat organizația, ci spiritismul, iar în această direcție, lucrurile sunt mult mai avansate decât pe linie administrativă.

Concluzii

Un loc special în cadrul acestor întâlniri l-au avut momentele devoționale de dimineață prezentate de fr. Ángel Manuel Rodríguez. Mesajul a fost construit în jurul pasajului evanghelic ce descrie ispitirea Domnului Isus. Și noi, asemenea Mântuitorului altădată, ne aflăm în pustie, urmăriți fiind de Diavol. Doar dacă rămânem ancorați în Cuvânt vom putea învinge ispitele zilnice și marea amăgire finală. Satana încearcă să convingă Biserica Adventistă că se poate hrăni și cu pietre. Dar noi trebuie să știm că omul trăiește doar cu hrană din Cuvântul lui Dumnezeu.

Europa are nevoie de Evanghelia curată. Este de datoria Bisericii Adventiste din Europa să se reformeze în interior și să le ducă europenilor Cuvântul curat, nealterat. Aceasta este singura cale de mântuire și, doar când vom face așa, vom ști că ne-am îndeplinit misiunea. ■

Redacția revistei Curierul Adventist

Călătoria în tundră

Timp de trei ani, aproape în fiecare zi m-am rugat: *O, Doamne, Te rog nu mă trimite într-un câmp de misiune – nu în Africa, India, Noua Guinee sau în oricare alt loc – cât timp sunt necăsătorită. Da, Doamne, voi merge, dacă aceasta este voia Ta, dar sper că nu este. Dacă aș fi căsătorită și aș pleca împreună cu soțul, da! De o mie de ori, da! Dar singură? Este atât de trist. Și apoi, cine ar avea grijă de mine? (Se întâmpla înainte ca mișcarea de emancipare a femeilor să ia amploare, când femeilor le plăcea ca soții lor să le iubească, să le prețuiască și să aibă grijă de ele.)*

Ce aș fi făcut singură, la lumina tremurândă a unei lămpi cu kerosen, în fiecare seară? Cine ar fi fost cu mine când aș fi trecut prin situații periculoase? Da, știam că Dumnezeu are grijă de copiii Săi. Remarcasem că El are grijă de ei, le oferă protecție și îi ajută, câteodată, dar nu întotdeauna. Dacă cineva m-ar fi întrebat dacă sunt convinsă că El supraveghează totul, i-aș fi dat un răspuns pozitiv, cu toată încredințarea. Dar, cumva, eram îngrijorată cu privire la toate.

În drum spre Alaska

Într-o zi, am primit o scrisoare de la sora mea Elizabeth, din Alaska. Cumnatul meu, dr. Harvey Heidinger, adăugase câteva rânduri: „Dacă ești suficient de curajoasă și de bogată [nu eram nici una, nici alta], putem aranja să mergi în câteva sate din zona noastră.”

Mesajul real al scrisorii era că, la mijlocul lunii iulie, ei urmau să plece, pentru patru sau cinci ani, ca misionari în Orient. Așa că, dacă doream să văd Alaska, era bine s-o fac cât mai curând.

Imediat am început să lucrez în zilele libere pentru a strânge ceva bani în plus. Însă expresia „suficient de curajoasă” m-a blocat. Unde urma să stau dacă vizitam satele? Nu eram bogată. Cum aș fi putut călători fără bani?

Apoi mi-am dat seama. Asta era șansa mea! Mi-am propus să fiu suficient de curajoasă pen-

tru a merge în satele din Alaska pe cont propriu ca să descopăr voia lui Dumnezeu pentru mine. Va avea El cu adevărat grijă de mine?

„Da, voi veni”, le-am scris lui Elizabeth și soțului ei, Harvey. „Nu sunt bogată și nici prea curajoasă, dar mi-ar plăcea o călătorie în interiorul țării. Plănuiți această călătorie așa cum considerați că este cel mai bine pentru mine!”

Știam că voi călători cu un avion de mici dimensiuni. Nu-mi plăceau avioanele mici. Am scris, pe scurt, ultimele mele dorințe în cazul în care nu mai reveneam acasă, am făcut curățenie în apartament și am plecat în călătoria de șase ore, de la Los Angeles la Anchorage.

La sosire, Harvey mi-a spus:

— Am aranjat ca lucrurile să fie bine pentru tine! Spitalul guvernamental pentru băștinași vrea să însoțești un bebeluș înapoi în satul lui. Pilotul va pleca mâine după-amiază (vineri). Vă puteți opri la Nondalton sau Newhalen. Apoi, poate că vei putea merge să vezi câteva sate și să te întorci marți. Nu va costa nimic, pentru că însoțești un pacient.

Dar unde voi sta patru sau cinci zile? Nimeni nu părea să știe. După câteva ore de somn, ne-am trezit într-o zi cu nori, vineri dimineața, și am împachetat câteva lucruri. Un schimb de haine, un sac de dormit, o cutie mică de alimente – e tot ce am luat cu mine.

Începe aventura

În jurul orei 3 după-amiază, lucrurile au început să se precipite. Cineva mi-a pus în brațe un bebeluș de 10 luni și o sacoșă cu biberoane și scutece. Pe spatele bebelușului era prinsă o etichetă cu numele Esther¹. Mai scria: „pneumonie”, „10 luni” și „Nondalton”. Însă nu aveam doar acest copil. Erau trei – Mary și John de 10 ani și Alice de 9 ani –, toți băștinași.

Am zburat peste apa vălurită, de un albastru deschis, a râului Cook Inlet. Dedesubt erau

¹ Cele mai multe nume din articol au fost modificate pentru a proteja intimitatea celor menționați.

munți, colorați în diferite nuanțe de bleu. Nori albi, gri și albastri pluteau printre munți, împingându-se pe cerul albastru. Sub nori, zăpada se ținea cu îndârjire de munți. Lumina soarelui își făcea loc printre nori, conturând vârfurile munților în nuanțe argintii și albastre. Am ajuns deasupra peninsulei Kenai. Aici, molizii bătuți de vreme sunt înconjurați de kilometri întregi de mlaștină, iar elanii se tăvălesc în noroi și zburdă de-a lungul tundrei.

Copiii erau tăcuți și vorbeau doar atunci când erau întrebați. Mă gândeam la Dumnezeu, care făcuse apa, molizii și cerul. Lumea părea foarte ordonată aici. M-am simțit vinovată să-L testez pe Dumnezeu, dar voiam să aflu: Știa despre mine?

Nu mult după aceea, Arnold, pilotul nostru, ne-a dus din nou deasupra apei. Mi-aș dori ca și dumneavoastră să o fi văzut așa cum era în ziua aceea: calmă, tăcută, liniștită în singurătatea ei. Ne-am întors din nou spre munți, peste râul Newhalen, pe care l-am urmat câteva mile printre piscurile pline de zăpadă. Nu se vedea nicio casă, nicio mașină, niciun drum.

La urmă, am aterizat în Nondalton. Vreo 20 de băștinași au venit alergând, iar eu le-am încredințat bebelușul și pe Alice. Ne aflam la 386 km depărtare de o cale ferată sau o șosea. Cu siguranță, Dumnezeu era aici. Dar dacă voi merge și mai departe, va fi cu mine?

Am plecat mai departe, urmând din nou râul Newhalen, și am traversat tundra acoperită de molizi spre lacul Iliamna, lung de peste 160 km. După o vreme, Arnold, care ducea și copii, și scrisori, m-a întrebat:

— Unde ai de gând să stai la noapte?

— O, cred că într-o școală sau în tundra, am răspuns la întâmplare.

Am aterizat pe apă, la aproximativ 11 km de satul Newhalen, unde soția lui Arnold ne aștepta cu un microbuz. Erau câteva poteci pe care se putea merge cu mașina.

Arnold a plecat mai departe să livreze corespondența. Naomi, soția lui, m-a dus acasă la ei. Mi-a spus că școala este închisă și că e periculos să dorm în tundra.

— Poate îți va plăcea să dormi în camera noastră de oaspeți, mi-a spus ea.

Deși era încă zi, se făcea târziu, așa că am acceptat cu bucurie oferta ei.

La cină, am mâncat cu toții din mâncarea mea vegetariană. Erau bucuroși să mănânce și altceva în afară de carne uscată de elan. Plăcinta de lămâie a fost desertul. *Ciudat, m-am gândit, sunt atât de încântați de ce am adus. Știa Dumnezeu că sunt sătui de carne de elan? Sigur că știa! Iar prăjitura de lămâie – bineînțeles că știe că e preferata mea! Era la rece dinainte să sosesc.*

Copiii continuau să cânte fragmente din cântecelul „He’s Got the Whole World in His Hands [El ține toată lumea în mâna Lui]”. *Cred că Dumnezeu vrea să-mi spună ceva*, era gândul care îmi tot venea în minte. Florile de cerceș din ghivece, florile mele preferate, îmi luminau camera.

După ce m-am întins în pat, m-am gândit: *Cum o să scap de oameni? Așa e prea ușor. Testul nu va funcționa, pentru că sunt întotdeauna înconjurată de oameni.* Apoi am căzut într-un somn agitat și m-am trezit la fel de tulburată.

Descoperiri

Chiar după micul dejun, cei trei copii au venit alergând.

— Am găsit un cuib de pasăre, au strigat ei încântați. Vino repede să vezi! Este în apă, în papură.

— Cum ajungem acolo?

— Pe pluta de cauciuc. Este doar puțin de mers, mi-a explicat fetița de 11 ani, Kathy.

Kathy, prietena ei Jeannine și cu mine am urcat încet pe plută și am vâslit puțin până la cuibul rotund de noroi, plasat puțin deasupra apei. Joe, băiețelul de 6 ani și Dick, de 9 ani, sosiseră deja cu pluta lor și se străduiau cu greu să stea liniștiți. Am ajuns destul de aproape pentru a vedea două ouă în cuibul din papură. Un cufundar de Pacific grijuliu veghea din depărtare, ireal de grațios.

Vâslind spre mal, am văzut trei rândunici arctice, cu penajul din cel mai pur alb, scufundându-se după pește, în timp ce cozile lor

Misiune

bifurcate păreau să taie cerul în felii. Un fluierar de râu și-a luat zborul tipând când, fără să vreau, l-am speriat. În minte mi-au venit cuvintele lui Isus: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6:26).

Păsări de tot felul – toate îngrijite de Tatăl lor ceresc. „El ține toată lumea în mâna Lui”, continuau copiii să cânte.

Întorși „acasă”, Naomi a sugerat să zburăm într-un sat vecin pentru a vizita o femeie care născuse de cinci zile. Transportul aerian este singura modalitate de a călători în această zonă. Copiii erau încântați că vor pleca undeva.

Am zburat la joasă înălțime peste insule mici și am ajuns într-un sat micuț. Sora mea trimisese o cutie cu haine de bebeluși care să fie date, așa că mi-a făcut plăcere să ofer aceste lucruri acelei mame și copilului ei.

O, Doamne, Tu ai fost în acest sătuc singuratic, cu această femeie al cărei soț este plecat la pescuit cea mai mare parte a timpului! Chiar i-ai trimis haine pentru micuț!

De-a lungul țărmului, ecoul purta versurile: „El ține vântul și ploaia în mâna Lui ... El ține toată lumea în mâna Lui”. *Mâinile mele. Atât de mici. Oare de aceea nu pot înțelege cât de mari sunt mâinile Tatălui meu?*

Vegetația din tundră este minunată. Sunt floricele albe, în formă de stea, care cresc în iarbă. Afine sunt din abundență. „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp” (Matei 6:28), le-a spus Isus cu mult timp în urmă unor oameni care se întrebau ce poate face Dumnezeu pentru ei. *Îi pasă Lui cu adevărat? Știe El că avem nevoie de haine?* se întrebau oamenii. Așteptau emoționați ca El să continue. *De ce ne arată Isus crinii de pe câmp, crini pe care nimeni nu i-a plantat și pe care abia dacă îi observăm?* Vocea lui melodioasă a continuat: „Ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, iar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? ... Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine!” (vers. 28-34).

Acum, după aproape 2 000 de ani, Îi puteam auzi vocea șoptind încetșor:

— Carolyn, privește florile cum cresc! Nu te îngrijora!

Mult prea repede eram din nou în aer, îndreptându-ne spre casă. În timp ce zburam peste oglinda apei, gânduri vinovate mi se strecurau în minte. De ce mă tot gândeam să-L pun la probă pe Dumnezeu ca să văd dacă Îi pasă de mine? Păsările, florile și chiar agatele de pe malurile insulelor îmi vorbeau despre Cineva care știe și căruia Îi pasă. Nu El l-a inspirat pe David să scrie, cu atâta timp în urmă, cuvintele acestea: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; ... dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca” (Psalmii 139:7-10)?

Nu doream să mă îndoiesc, ci doar să știu. Cu toate acestea, aici, unde munții tronează la marginile tundrei și unde nu locuiește aproape nimeni, am petrecut un timp minunat! Am încercat să dispar, dar nu am reușit. Am încercat să-mi fie greu, dar nu mi-a ieșit. Am constatat că avem un Dumnezeu foarte atent!

În acea seară, am făcut o plimbare lungă. Albastrul se făcuse gri. Un vânt aspru învorbura apa lacului. O ceață ascunsese munții înzăpeziti. Era oare același lac Iliamna pe care îl văzusem cu câteva ore în urmă? Da, era același lac. Aceleași păsări, aceiași licheni, aceiași munți. *În mâinile Sale mari și grijulii El ține și această lume gri*, am meditat. Am mers la culcare devreme în acea seară și m-am trezit a doua zi, din păcate, într-o lume și mai gri.

Ziua se scurgea încet. Tănjeam să știu, să știu sigur că Dumnezeu are grijă de mine – singură, în cele mai îndepărtate locuri. Cu toate acestea, părea nepolitic și nedrept să cer mai mult.

Mai spre seară, Naomi m-a dus să vizitez casa profesoarei care preda la școala din sat. Profesoara era o tânără plină de viață, al cărei soț era plecat la pescuit de-a lungul coastei, împreună cu toții bărbații și aproape toate femeile din sat. Fetite ei, Martha și Shirley, erau la fel de pline de energie ca mama lor.

— Vino să stai cu mine, mi-a spus Trish. Din moment ce soțul meu este plecat, eu voi dormi jos, iar tu poți dormi la etaj. E așa de plăcut să mai fie cineva prin preajmă! Sunt fericită că ai venit.

Chemarea

Era 9 și jumătate seara când ne-am reîntors la casa lui Trish. Era o mamă extraordinară și sunt sigură că era o adevărată enciclopedie în materie de probleme, încercări, calități, bucurii și suferințe prin care trebuie să treacă o profesoară într-un sat de eschimoși inuiți. Am stat de vorbă până la miezul nopții. Una dintre blondinele ei încă avea cicatrici făcute de unul din câinii lor husky.

Deodată, Trish s-a ridicat.

— Încă un minut până la miezul nopții, a spus. Să mergem să vedem vremea.

Griul se ridicase. În nord-est erau petice de cer albastru. Fragmente de nori purpurii ne-au amintit că soarele tocmai apusese și avea să răsară iarăși peste două ore și jumătate. O liniște plăcută plutea în aer; cerul era superb; în depărtare se vedeau munți maiestuoși, plini de gheață; păsări ciripeau în apropiere. Era un freamăt în acest amurg din miez de noapte care alunga somnul. *De ce trebuie să cedez în fața somnolenței?* A trebuit totuși să o fac.

Când, în sfârșit, am ajuns în pat, vrăbiile și-au început ciripitul de dimineață. Vrăbii la ora 1 noaptea, în tundră! Nu puteam adormi. Am rămas întinsă, ascultând o vrabie singuratică străpungând liniștea cu un cântec. Era vrabia din molidul înalt de lângă fereastra mea. Mă gândeam la modul în care Dumnezeu a ținut și încă ține, de secole, în mâinile Sale neobosite, această lume fermecătoare. Doream totuși să știu despre mine. Cum rămânea cu Dumnezeu și cu mine? Putea El, dorea El să mă lase să aflu mai multe? Apoi am făcut ceva ce nu intenționam să fac. Am adormit.

Am visat. Se făcea că plecasem într-o plimbare prin imensa tundră. Cu un rucsac în spate, singură singurică, am tot mers. Munții de gheață din depărtare sculptau marginile cerului colorat în nuanțe roșiatice, portocalii și purpurii. Mergeam încontinuu. Nu era nicio casă. Nicio mașină. Am mers sute de kilometri. Departe și tot mai departe. Uimită de misterul, grandoarea și tăcerea din jur. Nu eram obosită, doar continuam să merg.

Apoi am auzit o voce în stânga mea, puțin mai în spate. O voce plăcută, caldă, care mi-a spus:

— Carolyn!

M-am oprit repede și, întorcându-mă spre stânga, am văzut o cruce înaltă cam de 3 metri și, pe ea, silueta întunecată a unui Om.

Ciudat că nu L-am văzut când am trecut, m-am gândit și m-am apropiat un pic. Strălucirea portocalie a cerului inunda totul în jur. M-am oprit. Singură. Cu El, Isus. Am așteptat uimită. Era ciudat că mă strigase. Era ciudat că mă strigase pe nume. Chiar eram singură cu El? Am privit în toate direcțiile. Nu mai era nimeni în jur. Doar Isus. Era acolo. Și eu eram acolo. Eram împreună. Doar noi doi. Apoi mi-a spus atât de liniștit, de tandru:

— Carolyn, am murit pentru tine. Voi fi cu tine până la marginile pământului.

Apoi m-am trezit. Era ora 2. Afară era un răsărit de soare minunat! Am rămas în pat până la ora 7, gândindu-mă în liniște la Isus, care a murit pentru mine și care mi-a promis că va fi cu mine până la marginile pământului. Pentru mine! El a murit pentru mine! El va fi cu mine până la marginile pământului – în Africa, în Asia, în Noua Guinee, în orice loc!

Cu 2 000 de ani în urmă, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Aceste cuvinte au fost scrise pentru mine și pentru tine. De ce nu am crezut?

Luni am zburat înapoi în Anchorage.

Unii oameni se întorc din vacanțe cu păpuși eschimose și fildeș. Eu am luat cu mine două propoziții, săpate în inima mea pentru totdeauna. „Carolyn, am murit pentru tine! Voi fi cu tine până la marginile pământului.”

Comori prețioase venite din inima lui Dumnezeu pentru mine. ■

Această experiență a avut loc în luna august 1963, pe când aveam 33 de ani. La 49 de ani distanță, încă mă mai minunez de modul în care Mântuitorul meu a avut grijă de o femeie singură în cei 10 ani petrecuți în Africa și în timpul celor 3 călătorii în jurul lumii. Dacă ești o femeie singură care încă își caută locul în planul lui Dumnezeu, încrede-te în Isus! El niciodată nu te va părăsi. Nici pe mine nu m-a părăsit.

Acest articol a fost preluat din numărul din august al revistei Adventist World.

Carolyn Stuyvesant a petrecut mulți ani în misiune, iar acum este pensionară în Loma Linda, Statele Unite ale Americii.

Reabilitarea lui Ezechia (II)

„Scumpă” este moartea celor iubiți?

Cităm adesea versetul din Psalmii 116:15 („Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”) ca să ne consolăm la dispariția unei persoane dragi. Și, într-adevăr, ferice de cei care au închis ochii rămânând de partea lui Dumnezeu! Dar psalmul, așa cum sună la prima vedere, pare să spună că Dumnezeu ar dori „moartea celor iubiți de El”, în timp ce moartea celor răi nu-I face plăcere (Ezechiel 18:23). Uneori, auzim în cazul dispariției neașteptate a cuiva într-un accident, de exemplu, că „poate acum a fost pregătit și de aceea Domnul l-a pus deoparte”. Cred și eu că Dumnezeu este foarte interesat ca oamenii să fie pregătiți pentru orice eventualitate și că El lucrează zilnic la pregătirea noastră. Dar dacă El ar urmări doar această pregătire de moarte, atunci ne-ar lua pe toți odată cu apa botezului sau chiar din pruncie, când suntem cu siguranță cel mai bine pregătiți.

Dumnezeu este, totuși, un Dumnezeu al vieții, al celor vii. El iubește viața și le dă atâtea bucurii chiar și celor despre care știe că nu-I vor fi niciodată recunoscători (Faptele 14:16,17). În realitate, versetul din Psalmii 116:15 are un alt înțeles: „Grea (costisitoare) este în ochii lui Yahwé moartea cuvioșilor Lui”¹. Cuvântul ebraic

și aramaic *yaqar* înseamnă, la origine, „greu”. Cum însă metalele prețioase se cântăreau când era vorba de tranzacții, a fi greu însemna în același timp a fi costisitor, scump, valoros, prețios, rar.

„Scumpă”, în acest psalm, are sensul că Dumnezeu simte că Îl costă, că trage greu la cântar, nu că ar fi dorită, preferată,

primită cu plăcere. Același sens apare și în Psalmii 72:14, unde autorul zice: „Sângele lor va fi scump înaintea lui.” Sângele este un simbol al vieții și al morții în același timp. Românește, spunem că este scumpă *viața* celor iubiți, nu moartea lor. Moartea este scumpă în sensul că este foarte costisitoare, că nu-ți convine să plătești prețul. De altfel, în tot Psalmul 116, dacă îl citiți, poetul este bucuros că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile, că i-a salvat viața din primejdie mare, că S-a îndurat și l-a salvat de la disperare și moarte (Psalmii 116:1-8), și acum se bucură că a rămas printre cei vii (vers. 9). În aceste condiții, nu este loc de nicio moarte scumpă, orice am dori să spunem. Este similară cu însănătoșirea lui Ezechia, care a știut să se bucure și să mulțumească pentru cele câteva grăunțe de viață pe care i le-a dăruit Dumnezeu.

Semne cerești și ambasada Babilonului

Există însă și ceva care este mai greu înțeles. Când profetul l-a anunțat pe Ezechia că Dumnezeu îi mai dă 15 ani, regele a replicat: „De unde știu eu că se va întâmpla așa? Ce semn îmi dă Domnul că peste câteva zile voi merge sănătos la templu, așa cum ai zis?”

Nu pot înțelege nevoia de a cere un semn pentru confirmarea unei minuni care urma să se îplinească în câteva zile. Dar în acest caz, mă surprinde mai mult Dumnezeu. El i-a făcut pe plac, satisfăcându-i chiar și acest mic moft, care cântărea extrem de greu ca fapt cosmic. De ce l-a ascultat Dumnezeu pe Ezechia? Pentru că fusese un rege drept? Dar și pe nelegiuitul Manase avea să-l asculte Domnul la necaz. Pentru că era un urmaș al lui David? Sau poate ca să aflăm ce este dispus să facă Dumnezeu când noi suntem prea puțin credincioși și prea neîndrăzneți să ne încredem în El?

Semnul cerut de Ezechia nu avea cum să rămână secret. Întregul Orient Apropiat și Mijlociu trebuie să fi fost martor al neobișnuitei modificări cosmice. Iar caldeenii, a căror ex-

pertiză în astronomie și în magie era universal recunoscută, trebuie să fi fost primii interesați. Din nefericire, fenomenul nu a fost consemnat în analele istoriei. Dar Biblia ne povestește că regele Babilonului, sub numele său babilonian Marduk-apal-iddina II, împreună cu toți sfinții săi, au trimis lui Ezechia scrisori și daruri, fiindcă „aflase de boala și însănătoșirea lui” (Isaia 39:1).² Ambasadorii Babilonului doreau să întrebe de „minunea [semnul] care avusese loc în țară” (2 Cronici 32:31). „În țară” (*ba'aref*) înseamnă adesea „pe pământ” (în lume) în ebraica biblică. Regele babilonian era fascinat de cele întâmplătoare. Dumnezeu cerului modificase lungimea unei zile cu zece unități de gnomon. Nu pot să spun cum a realizat El tehnic această problemă, dar cu siguranță că S-a putut descurca fără indicațiile noastre.

Vizita ambasadei babiloniene a avut loc în anul 702 î.Hr., timp în care regele Babilonului făcea un ultim și disperat efort să se mențină la domnie. Pe vremea aceea, Asiria era marea putere suzerană. Chiar și Babilonul devenise supus Asiriei. Dar regii Babilonului căutau să se scuture de acest jug insuportabil. Marduk-apal-iddina II se urcase pe tronul Babilonului în anul 721 î. Hr. cu ajutorul elamiților, în timp ce asirienii aveau de lucru cu alte popoare. Mai târziu, în anul 710, Sargon Asirianul cauzase o mare înfrângere Babilonului și încercase cu mari dificultăți să pună acolo regi loiali domniei sale. În anul 703, babilonienii recuceriseră cetatea, dar ambițiosul rege Marduk-apal-iddina II reușise să-și recapete tronul numai pentru un răgaz de nouă luni, continuate în anul 702. În acest răstimp avusese loc miracolul soarelui și i se stărnise interesul pentru cauzele neobișnuite ale fenomenului. După câteva luni, în anul 702, babilonianul a fost înfrânt de noul rege asirian Sin-aḥḥe-eriba și s-a refugiat la prietenii săi, în Elam. A mai încercat în anul 700 să-și recucerească tronul, dar fără rezultat. A trebuit să fugă din nou, definitiv, în Elam, unde a și murit.

Ezechia însuși avea probleme cu asirienii și încă nu se arătase ce era mai rău. Asirienii cuceriseră Israelul (720 î.Hr.) și făcuseră mari deportări în ambele sensuri. Evreii fuseseră risipiți prin țările Mesopotamiei și în Iran; populații din acele zone fuseseră aduse în țările cucerite din Canaan. Mulți israeliți din nord se refugiaseră în Ierusalim și în Iudeea. Inițial, Ezechia începuse să plătească bir asirienilor, simțindu-se prea slab pentru a face față unui război (2 Împărați 18:14). Dar odată cu moartea

lui Sargon (705 î.Hr.), Ezechia încetase să mai trimită bir, semn că își reluase independența. La numai un an după episodul cu vindecarea sa și vizita babiloniană, noul rege asirian, Sin-aḥḥe-eriba, avea să vină să cucerească toată Iudeea, cu excepția Ierusalimului, și apoi urma să piardă toate aceste cuceriri ca urmare a intervenției miraculoase a lui Dumnezeu.

În consecință, regele evreu și regele babilonian aveau interese comune. Aveau un dușman comun (Asiria) și aceiași aliați virtuali (Egiptul, Elamul etc.). Ierusalimul și Babilonul erau capitalele religioase ale lumii. Amândouă popoarele aveau aceeași mare nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Ce ați fi făcut în locul lui Marduk-apal-iddina II în acel an 702, încolțit de pericolul asirian? Nu v-ar fi interesat sursa puterii lui Ezechia, ca siguranță militară? Babilonul avea nevoie de un sprijin spiritual și politic mai puternic decât toate forțele naturale sau imperiale, mai eficient decât toți vracii. Era aceasta o ocazie divină pentru Babilon? Sau doar o ispită ecumenistă pentru Ierusalim?

Dumnezeu i-a iubit pe babilonieni (Ieremia 51:9a), așa cum i-a iubit și pe asirieni, și pe egipteni (Iona 4:11; Deuteronomul 23:7). Avea un plan extraordinar cu toți: imperiile Orientului Apropiat urmau să formeze o singură împărăție împreună cu Israel. Și nu prin soluții militare. Dumnezeu începuse să le descopere iudeilor acest plan prin profetul Isaia (Isaia 19:23-25). Cine trebuia să fie mai receptiv la acest plan al lui Dumnezeu dacă nu Ezechia, cel mai bun rege al iudeilor și înaintașul marelui Mesia? ■

Lect. univ. drd.
Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

¹ TOB: „Il en coûte au SEIGNEUR de voir mourir ses fidèles”; NET: „The LORD values the lives of his faithful followers”; NJB: „Costly in Yahweh's sight is the death of his faithful” etc. Cornilescu a urmat aici traducerea Louis Segond și alte modele care au preferat adjectivele „scump” sau „prețios”.

² Cronicarul spune că delegația venea din partea „căpeteniilor Babilonului” (2 Cronici 32:31), ceea ce nu este neapărat o contradicție.

Vegetarianismul și carența de B₁₂

Sunt ovo-lacto-vegetarian de mulți ani; cu toate acestea, recent mi-a fost verificat nivelul de vitamina B₁₂, care s-a dovedit a fi foarte scăzut. Este adevărat că mănânc câte un ou foarte rar, însă am fost surprins de rezultat. Am crezut că ovo-lacto-vegetarienii nu au probleme cu nivelul de vitamina B₁₂.

Întrebarea dvs. este pertinentă pentru toate tipurile de vegetarieni, dar și pentru persoanele care se simt protejate pentru că folosesc în alimentația lor puțin lapte sau pește. Departamentul Sănătate din cadrul Conferinței Generale recomandă o dietă vegetariană echilibrată pentru cei care trăiesc în regiuni ale lumii unde se găsesc din abundență fructe proaspete, cereale, nuci și legume.

Vitamina B₁₂ nu se regăsește într-o dietă vegană. Se vorbește deseori despre dieta din Eden, dar, din nefericire, nu mai avem acces la această dietă încă de la căderea în păcat. Este recomandat ca veganii să folosească suplimente de vitamina B₁₂. Numai laptele de soia îmbogățit cu vitamina B₁₂ poate echivala lactatele. Laptele de soia neîmbogățit nu se poate considera un echivalent al lactatelor.

Teoretic, cei care consumă o dietă ovo-lacto-vegetariană nu au nevoie de suplimente, însă a fi „aproape vegan” și a nu adopta măsurile de precauție pe care toți veganii moderni și le iau (consumul de produse îmbogățite cu vitamina B₁₂) este o strategie periculoasă.

Există, de asemenea, o boală numită anemie pernicioasă, caracterizată de o deficiență de absorbție a vitaminei B₁₂. Pe măsură ce îmbătrânim,

capacitatea noastră de absorbție scade. Aceasta înseamnă că e posibil ca nici măcar suplimentele de vitamina B₁₂ să nu mai fie absorbite în mod adecvat. Există forme de suplimente de vitamina B₁₂ care pot fi absorbite prin mucoasa din cavitatea bucală. De asemenea, sunt și forme injectabile ale acestei vitamine. În astfel de cazuri, dacă sunteți în vârstă, simpla presupunere că dieta este deficitară poate fi eronată. Ar trebui să luați în considerare anemia pernicioasă și să o tratați în consecință.

În conformitate cu **Studiul Adventist de Sănătate 2** (AHS2), cei mai mulți ovo-lacto-vegetarieni iau două suplimente zilnice, care echivalează cu două pahare a câte 200 ml de lapte.

Cert este însă că, într-un timp când epidemia de obezitate face ravagii în toată lumea, noi, adventiștii, ne concentrăm mai mult pe diferențele de micronutrienți în loc să-i ajutăm pe copiii noștri să devină activi și să le reducem aportul de calorii pe care le îngerează din alimentele rafinate.

Cele mai presante probleme care se răspândesc la nivel global sunt kaloriile în exces, lipsa exercițiului fizic și excesul de sare și grăsimi. Se recomandă așadar o dietă care să aibă la bază alimente integrale, neprocesate, cât mai variate și în cantități suficiente. ■

Allan R. Handysides, ginecolog, este directorul Departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

Peter Landless, cardiolog, este director asociat al Departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

Dănuț Alexandru Jercan

Scuzele hangiului

*Eu sunt un om cu han la stradă,
Om de afaceri, om cu stare ...
Eu nu am timp pentru șaradă
Și nu-mi plac glume fără sare.*

*Apreciez toți arnăuții
Ce-mi calcă pragul, plătind vamă ...
Nu mă încurc cu amărății
Care vor totul de pomană.*

*Aseară au venit la mine
Un om și cu a lui soție ...
Ea chiar era însărcinată ...
Dar ce să-i fac? Ce-mi pasă mie?*

*Aveam făcute rezervări
Pentru persoane importante ...
Și-apoi mai este o problemă:
La mine nu-i maternitate!*

*Dar stau ca martor și vă spun
Că totul e adevărat ...
De unde oare puteam ști
Că se va naște-un Împărat?*

*Acum îmi pare rău, desigur ...
Regret zgârcenia, prostia ...
Dar vezi, de unde să știu eu
Că vine-n hanul meu Mesia?*

Așa este poezia lui Dănuț Alexandru Jercan: provocatoare, sugestivă, biblică și atinsă de simțul umorului. Oriunde sunt oameni care să-l asculte, poetul și pastorul Dănuț Alexandru Jercan nu întârzie să apară pentru a aduce sufletelor cuvântul înflorit, proaspăt și frumos al poeziei sale. Pentru a putea fi citită această poezie a sa, poetul ne-a lăsat, și ne mai promite încă, o serie de cărți, printre care și una al cărei titlu necesită explicații pentru a putea fi înțeles: *Evadare din Lodebar*. Numele cetății de autoexil a lui Mefiboșet (2 Samuel 9:4) este folosit aici pentru a identifica propria noastră închisoare în care ne închidem de bunăvoie. Suntem încurajați să ne declarăm independența și să ne scoatem la lumină talentele și mijloacele pe care Dumnezeu ni le-a încredințat pentru slujirea altora. Poezia de față face parte din volumul amintit mai sus.

Dănuț Alexandru Jercan iubește și profesează ceea ce el numește și se poate numi cu adevărat poezie profetică. „Profeții cu mii de taine presărate, ca pe ceruri/Stelele lucind în beznă, cu jar către muritori .../Profeții prin har făcute, Comoară de Giuvaeruri./De purtat la gât, pe frunte sau în grai de vestitori .../Israel, popor

advent.../Dacă se zărește țara, puneți azi mâna pe ea!” („Profeții”).

Poezia de dragoste își face loc în creația lui Dănuț Alexandru Jercan mai ales din motivul practic al versurilor de nuntă. „Iubirea mea ... cred c-a sosit momentul/Să Îl chemăm pe Bunul Dumnezeu .../Să celebreze El evenimentul/Cu binecuvântări de ... Arhireu” („Spune-mi de iubire”).

Nici dragostea de mamă nu trece neobservată: „Când mama stă în poartă și suspină,/Cu lacrimi care ard ca jarul lemnul,/E semn că fiii duși către departe/Ar trebui să înțeleagă semnul” („Chemarea mamei”).

Genurile cel mai des întâlnite la Dănuț Alexandru Jercan sunt parabola și fabula, cu un puternic mesaj de sfătuire și avertizare actuală: „Un pui de graur a-nțeles/Să-și ia curaj și-apoi să sară/Din cuibul cel pufos și cald/Să vadă cum e pe afară” („Puiul de graur”). Finalul trist al neascultării puiului acestuia și a atâtor pui de oameni este asemenea „Puiului” lui V. V. Voiculescu: „Să nu trădezi dreapta credință/Pe linte, nu-L da pe Isus!/Ce-o să te faci, când vine vremea/Să zbori spre patria de sus?” ■

Ion Buciuman, pastor

Ce lipsește?

Completează cuvintele lipsă din textele de mai jos. Deși sunt așezate într-o altă ordine, imaginile alăturate te pot ajuta.

„Ferice de cei cu _____ curată,
căci ei vor vedea pe Dumnezeu!”

(Matei 5:8)

„Moise a intrat în mijlocul norului
și s-a suit pe _____.”

(Exodul 24:18)

„A venit și o văduvă săracă și a aruncat
doi _____, care fac un gologan.”

(Marcu 12:42)

„Apoi a poruncit noroadelor să șadă
pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei
doi _____, Și-a ridicat ochii spre
cer, a binecuvântat, a frânt pâinile
și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au
împărțit noroadelor.” (Matei 14:19)

*Alina Chirileanu este
director asistent în
cadrul Departamentu-
lui Copii, Uniunea de
Conferințe.*

„Cereți de la Domnul ploaie!”

Nu trebuie să fii neapărat agricultor ca să fii necăjit că nu plouă. Pământul uscat, verdeața pârjolită, aerul încins ca într-un cuptor, praful atotprezent ne fac să tânjim după nori, atât la țară, cât și la oraș. De ce nu plouă? Cauza nu este ecologică sau meteorologică, deși putem găsi explicații de felul acesta. Nu sateliții sau stațiile meteo ne vor aduce veștile bune de care avem nevoie. Mai este o „stație” a reînviării pe muntele Carmel, unde însuși Ilie este de serviciu (1 Împărați 18:19). Aici ar trebui să cercetăm cauzele secetei și tainele ploii.

„S-a supărat pe noi Cel de Sus!”, zicea cineva despre secetă. Ideea este că *noi* am mers prea departe, nu că Dumnezeu Se supără ușor. Strigăm la Domnul cerându-I apă, însă Ilie ne strigă de pe Carmel să nu uităm că seceta și praful din natură sunt provocate de seceta din sufletele noastre. Ilie are un argument tare: am mers prea departe (1 Împărați 18:21). Dacă vrem ploaie, nu putem continua tot așa.

Să ne rugăm, dar nu oricum!

Profetul Zaharia ne trimite la rugăciune (Zaharia 10:1). Pe timpul lui Ilie, ploaia a venit după a șaptea rugăciune. E vorba de rugăciune adevărată, de strigăte pornite din inimă, convinși că nu avem alternative: ori ne pocăim, ori ne uscăm de tot. Vorbim despre ceva strict personal. Nu putem fi adventiști „angro”. Adică nu putem continua să fim adventiști autentici doar când venim la adunare. Așa ceva este, practic, imposibil. Este doar o impresie. O evlavie care trece ca roua (Osea 6:4).

Am auzit o vorbă care m-a pus pe gânduri: astăzi, adventiștii din lumea largă nu mai seamănă între ei ca altădată. Obişnuim să spunem: oriunde aş merge în lume, la adventiști mă simt ca acasă. Se pare că ideea de familie mondială a făcut loc ideii de biserică națională sau regională. „Așa-i la noi!” a devenit o nouă carte de vizită. Paradoxal, globalizarea ne aduce la un numitor amarnic de comun: nici la noi nu plouă!

Să ne dăm la o parte din calea ploii!

Stăpânul ploii este incredibil de bun și ne-ar da ploaie chiar acum. Necazul este că noi nu ne dăm la o parte ușor din calea ploii. După trei ani și jumătate de secetă, biserica din vremea lui Ilie continua să schiopăteze fără reținere. Iar Zaharia ne spune prin Duhul Sfânt să nu mai insistăm să căutăm ploaia oriunde altundeva, doar la Domnul nu. Și avem mare nevoie de acest semnal: înclinația firească este să merg la bibliotecă după o carte-minune, să mai stau de vorbă cu cineva priceput, să alerg pe internet, să identific niște vinovați, să provoc eu însumi ploaia sau, pur și simplu, să nu fac nimic, adică să fac orice altceva.

Dacă trecem printr-o așa criză, nu putem să ne purtăm ca până acum. Nu putem citi Biblia în același mod în care obișnuim să o facem. Nu putem spune că ne rugăm, continuând cu rugăciuni de ocazie. Nu putem lăsa ca Săptămâna de consacrare pentru misiune sau Săptămâna de rugăciune să treacă oricum. Nu suntem misionari fără a spune măcar unei persoane ceva despre mântuire, lăsând ca zilele și anii să treacă fără să facem ceva personal pentru a-i aduce la Domnul pe cei nemântuiți. Câtă vreme venirea mea la biserică nu-i determină și pe alții să vină la biserică, credința mea schiopătează. Și câți dintre noi nu vin singuri, Sabat de Sabat, la închinare! Câte săptămâni nu trec ticsite de „goană după vânt” sau de „îngrijorările acestei vieți”!

Coloana de mercur a credinței mele așteaptă să indice o presiune diferită, nu pământescă, lumească, ci spirituală, misionară. Ce ne împiedică să încetăm cu schiopătatul? Chiar dacă a devenit ca o a doua natură, acest mers este anormal și dăunează grav sănătății credinței și misiunii noastre. Ce-ar fi să renunțăm definitiv la vorbele și la gândurile rele, la mentalitatea că alții sunt de vină, la obiceiurile religioase care favorizează fățarnicia, egocentrismul, vanitatea? Ce-ar fi să ne vizităm pentru a citi ceva dintr-o carte sfântă, pentru a ne ruga și a ne plănui victoriile misionare? Atunci ar da Domnul ploaie – „ploaia târzie promisă”. ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CUM SĂ-L PREZINȚI PE ISUS UNEI GENERAȚII SCEPTICE

După mai bine de două decenii de cercetare a interacțiunii dintre credință și cultura contemporană, Jon Paulien, decanul Facultății de Teologie din cadrul Universității Loma Linda, oferă perspectiva sa cu privire la:

- cum să păstrăm relevanța mesajului adventist într-o lume schimbată și în schimbare;
- cum să ne prezentăm inteligent și convingător credința noastră unui public secularizat.

O PRIMEȘTI EXCLUSIV CU ABONAMENTUL SEMNELE TIMPULUI
LA PREȚUL SPECIAL (ABONAMENT PE UN AN + CARTE) DE 59 RON

În plus, primești reduceri de 50% la achiziționarea următoarelor 2 cărți din colecția Semnele timpului